

Ἱερά Μονή Παναγίας Βαρνάκοβας

Μαρτυρικά
&
Ἡρωικά
νειᾶτα

Δωρίδα 2011

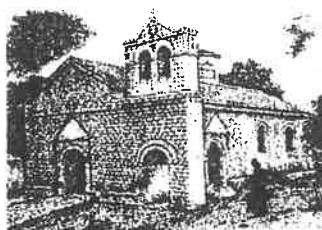

Μαρτυρικά καί ήρωϊκά νειᾶτα.

Τά νειᾶτα
στούς ἀγῶνες τῆς Πίστεως
καί τῆς λευτεριᾶς

Δωρίδα 2011

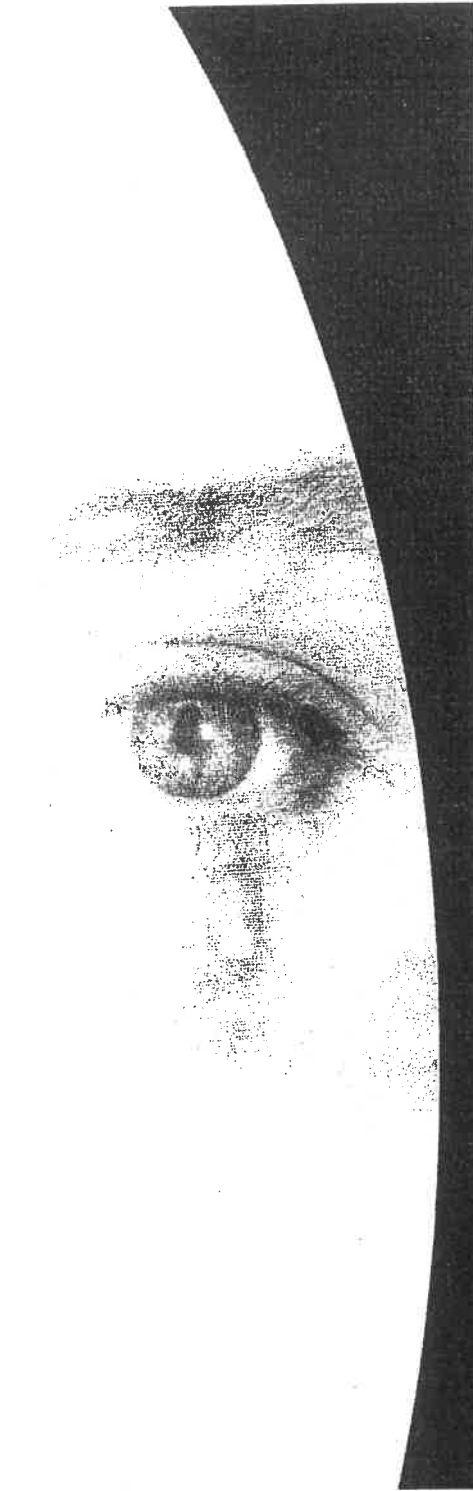
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ
ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ
ΔΩΡΙΔΑ - Ν. ΦΩΚΙΔΟΣ - ΕΤΟΣ 2011
Τ.Κ. 33056, ΤΗΛ.: 26340-51.030

Τά νειᾶτα, εἴτε στήν πρώτη φάση τους, στήν τρυφερή παιδική ἡλικία, εἴτε στήν ἐκρηκτική ἐφηβική, εἴτε στήν ὥριμη νεανική, λόγῳ τοῦ ὅτι διαθέτουν καθαρή καρδιά, ἀπλότητα καί εἰλικρίνεια, «πιάνουν» τά μηνύματα τοῦ Οὐρανοῦ. Συγκινοῦνται καί συναρπάζονται ἀπό τά ὠραῖα, τά ἀληθινά, τά ἡρωϊκά. Δίνονται ἄνευ ὅρων σέ ὅ,τι ἀγαποῦν καί σέ ὅ,τι τούς ἐμπνέει καί «ἀγκαλιάζουν» τήν θυσία ἀνεπιφύλακτα καί μέ τόλμη.

Δέν ἔχει ἀκόμη ὁ στεῖρος ὀρθολογισμός μερικῶν ἐνηλίκων καταστρέψει τήν δροσιά τῆς ψυχῆς τους, τίς θεόσδοτες θυσιαστικές δυνάμεις της.

Γι' αὐτό καί στούς ἱερούς ἀγῶνες τῆς Πίστεως γιά τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί στούς ἡρωϊκοὺς ἀγῶνες γιά τήν διατήρηση τῆς ἐλευθερίας, ἡ παιδική, ἐφηβική καί νεανική παρουσία εἶναι συγκινητική, συναρπαστική καί ἔντονη, μέσα στήν Ἱστορία.

Στήν ζωή σου
νά χαρεῖς,
νά μή φθαρεῖς.

Ἄπ' τό κακό
μήν πληγωθεῖς.

Κι ἄν πληγωθεῖς,
ἀργά πώς εἶναι
νά μήν πεῖς.

Μέ τήν ἀγάπη
τοῦ Χριστοῦ,
θά γιατρευτεῖς.

Ἀφιερωμένο στή νεότητα καί σέ ὅσους
ποθοῦν τήν αἰωνία νεότητα κοντά στόν
Χριστό.

Πάντα οί νέοι πρῶτοι!

Τόν ὄρθρο τῆς νέας ζωῆς, ὅταν ἀνέτειλε
στὸν κόσμο ὁ «ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης»,
ὁ Ἰησοῦς Χριστός, αὐτοί πού πρῶτοι Τόν δέχτη-
καν, Τόν ἀγάπησαν καί πίστεψαν στήν Ἀλήθεια,
ἦταν κυρίως νέοι ἄνθρωποι.

Τόν κήρυξαν στά πέρατα τῆς οἰκουμένης, Τόν
ὁμολόγησαν μέ ἀνίκητο θάρρος, ἔχυσαν τό νεανι-
κό ἀγνό τους αἷμα καί ἐξαγίασαν κάθε γωνιά τῆς
γῆς.

Ἑκατομμύρια οἱ Μάρτυρες! Οἱ περισσότεροι
νέοι, πού μέ τήν ἐπιλογή τους αὐτή κέρδισαν τήν
αἰώνια νεότητα καί τήν αἰώνια δόξα κοντά Του.

Εἶθε καί ἡ σημερινή νεότης νά ἀκολουθήσει τά
ἴχνη τους, ὥστε νά ζήσει τήν ἀληθινή εὐτυχία καί
ἐπιτυχία.

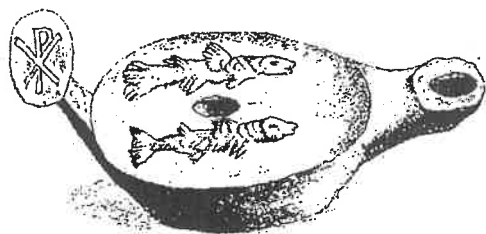
ΣΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

Στήν χαραυγή τῆς νειότης σας,
πρόωρα μεσουράνησε
«ὁ Ἥλιος» τῆς θυσίας·
σᾶς φώτισε, σᾶς δόξασε,
στεφάνι σᾶς ἐφόρεσε
θείας ἀθανασίας.

ΜΕΡΟΣ Α΄

**Ἀγῶνες γιά τήν Πίστη
τοῦ Χριστοῦ**
(πρῶτοι αἰῶνες)

Μικρή ἀνθολογία Παιδομαρτύρων

"Αγιος Κέλσιος

Ὁ μικρός Κέλσιος καί τὰ μαρτυρικά του κατορθώματα

Βασίλευε τότε ὁ φοβερός διώκτης τῶν χριστιανῶν, ὁ παράφρονas Νέρων. Ἦταν τό 57 μ.Χ.

Μέσα στήν καρδιά ὅμως τῆς εἰδωλολατρικῆς Ρώμης ἀνθιζε μυστικά ἡ πρώτη χριστιανική Ἐκκλησία.

Ἐνα ἀπό τὰ μέλη τῆς ἦταν ὁ Ναζάριος. Ἐκλεκτός νέος καί φλογερός στήν Πίστη τοῦ Χριστοῦ. Αὐτός, ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς του (οἱ ὅποιοι ἦσαν μαθητές τοῦ ἀποστόλου Πέτρου), πούλησαν τήν περιουσία του, τήν μοίρασε στούς φτωχοὺς καί ἄρχισε νά γυρίζει σέ διάφορους τόπους τῆς Ἰταλίας, κηρύττοντας τήν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν μετὰ ἀπό μερικά χρόνια ἔφθασε στήν πόλι Μεδιόλανα (τό σημερινό Μιλάνο), ἐκεῖ γνώρισε δύο ἁγίους ἄνδρες φυλακισμένους γιά τήν Πίστη τοῦ Χριστοῦ, τόν Προτάσιο καί τόν Γερβάσιο, μέ τούς ὁποίους συνδέθηκε μέ ἀδιάσπαστη χριστιανική φιλία.

Ὅταν ὁ ἅγιος Ναζάριος πῆγε νά διδάξει στήν Γαλλία, στήν πόλη Μελία, καί ἀφοῦ μέσα σέ λίγο καιρό ἔκανε τούς περισσότερους κατοίκους χριστιανούς, μιά ἀρχόντισσα τῆς πόλεως, ἡ ὁποία εἶχε ἕνα παιδάκι τριῶν περίπου ἐτῶν, τό ἔφερε καί τό ἔδωσε στόν ἅγιο, γιά νά τό ἀναθρέψει χριστιανικά καί νά τό σώσει ἀπό τήν εἰδωλολατρία μέσα στήν ὁποία θά μεγάλωνε!

Ἦ Πίστη καί γενναιότητα μητέρας! Ἀλλά καί φωτισμός καί ἀνταπόκριση τοῦ νηπίου, τό ὅποιο ἀκολούθησε πρόθυμα τόν Μάρτυρα καί τοῦ χάρισε ὅλη τήν ἀφοσίωση

καί τήν ἀγάπη τῆς καθαρῆς παιδικῆς του ψυχούλας!

Ὁ ἅγιος Ναζάριος τό βάπτισε καί τό ὀνόμασε Κέλσιο. Ἀπό τότε ὁ Κέλσιος ἔγινε ὁ πιστός ἀκόλουθος τοῦ ἁγίου. Μαζί ἔζησαν τήν ταλαιπωρία τῶν μεγάλων πεζοποριῶν, μαζί πείνασαν, μαζί ταλαιπωρήθηκαν ἀπό τό κρῦο καί ἀπό τή ζέστη, τίς περισσότερες φορές ἄστεγοι. Μαζί κινδύνεψαν, μαζί μαρτύρησαν!

Ποίος ἔδωσε αὐτῇ τή σωματική καί ψυχική ἀντοχή στόν μικρό Κέλσιο; Ποίος τοῦ ἔδωσε αὐτῇ τήν ὑπομονή, γενναιότητα καί σοφία; Ποίος ἄλλος, ἀπό Ἐκεῖνον πού «σοφίζει νήπια»;

Ἡ τρυφερή ψυχούλα του ξεχείλιζε ἀπό θερμή ἀγάπη γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ὅσοι ἄκουγαν τά σωτήρια διδάγματα τοῦ ἁγίου Ναζαρίου, πλησίαζαν καί τόν μικρό ἀπόστολο τοῦ Κυρίου καί συζητῶντας μαζί του κατεπλήσσο-ντο ἀπό τήν σοφία του! Σοφός νοῦς σέ παιδικό σῶμα!

Ὁ εὐλογημένος αὐτός ἁγιούλης οὔτε ἔκλαιγε -σάν παιδάκι- ἀναζητῶντας τήν μητέρα του, οὔτε διαμαρτυρόταν γιά τήν κακονχία πού περνοῦσε δίπλα στόν κήρυκα τοῦ Χριστοῦ. Τό ζέσταινε, τό χόρταινε, τό γλύκαινε ἡ μυστική Χάρις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἦταν ἀνεξήγητα γιά τούς πολλούς, ἀλλά πραγματικά εὐτυχισμένο!

Σέ λίγο καιρό, ἐνῶ ὁ ἅγιος Ναζάριος δίδασκε σέ κάποιες ἄλλες πόλεις τῆς Γαλλίας, ὁ μικρός Κέλσιος ἔμελλε νά θαδίσει πρῶτος τόν δρόμο τοῦ μαρτυρίου. Προηγήθηκε καί ἀπ' αὐτόν τόν δάσκαλό του, τόν Ναζάριο! Καί νά πῶς ἔγινε.

Ὁ εἰδωολάτρης ἄρχοντας ἐκείνου τοῦ τόπου, ὁ Δεινό-βας, συνέλαβε τόν Ναζάριο καί μαζί του τόν Κέλσιο καί τούς ἀνέκρινε.

Ἐπειδή δέ ὁ ἅγιος Ναζάριος τόν ἔλεγξε διότι προσκυ-

νοῦσε τὰ εἰδῶλα πού ἀπό πίσω τους κρύβονταν δαίμονες, γιά νά τόν ἐκδικηθεῖ καί νά τοῦ προκαλέσει ψυχικό πόνο, ἄρπαξε τόν Κέλσιο καί ἄρχισε νά τόν χτυπάει χωρίς ἔλεος.

Ὁ μικρός Μάρτυρας μέ τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ δεχόταν σιωπηλός τά σκληρά χτυπήματα μέ τό προσωπάκι του νά λάμπει ἀπό μιὰ θεία χαρά! Γιά μιὰ στιγμή μόνον, μέ τήν παιδική του προφορά εἶπε τά ἐξῆς βαρυσήμαντα λόγια: «Αὐτός ὁ Θεός τόν Ὅποιο λατρεύω, νά σέ κρίνει, ἄδικε δικαστά, ὡς Κριτής δικαιοτάτος».

Κατ' εὐδοκία Θεοῦ μία πονόψυχη ἀρχόντισσα μεσολάβησε στόν Δεινόδαο καί ἀπελευθέρωσε τούς Μάρτυρες.

Λίγο ἀργότερα, μέ νέα καταγγελία ἄλλου ἄρχοντα πρὸς τόν Νέρωνα, οἱ ἅγιοι ρίχτηκαν μέ ἐντολή του στό πέλαγος γιά νά πνιγοῦν. Ὁ Αφοδος, γεμάτος ἐμπιστοσύνη στόν Θεό ὁ Ναζάριος, ρίχτηκε μέσα τήν ὑγρή ἄδυσσο τοῦ Τυρηνικοῦ πελάγους, ἀλλά καί ὁ μικρός Κέλσιος ἐξ ἴσου γενναῖος καί ἄφοδος!

Ποιός στήριξε καί χάρισε ἀφοβία στήν παιδική ψυχή του; Στήν παιδική ψυχή πού εἶναι τόσο εὐαίσθητη καί τόσο εὐκόλα φοβᾶται;

Ἄς θαυμάσουμε τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τοῦ μικροῦ Μάρτυρος. Δέν τόν φόβισαν τὰ ἀφρισμένα κύμματα καί ἡ ἀπεραντωσύνη τῆς θάλασσας. Ζοῦσε τό μυστήριο τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ! Καί σέ λίγο, μαζί μέ τόν προστάτη του, ἔζησαν τήν οὐράνια βοήθεια μέσα στήν θάλασσα πού ἀγκάλιασε, λές, μέ εὐλάβεια

τά Θεοχαρίτιστα ἁγιασμένα σώματά τους.

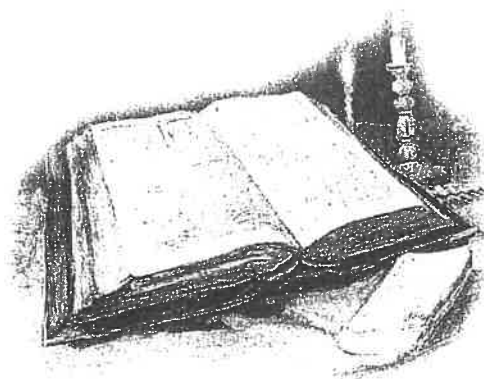
“Ένας ὑπέροχος σέ ὁμορφιά καί σέ ἀγάπη Θεόσταλτος Ἄγγελος, τούς σήκωσε ψηλά, ἐπάνω ἀπό τά κύμματα, καί μέ πολύ σεβασμό, πρὸς αὐτά τά γνήσια παιδιὰ τοῦ Παντοκράτορος Κυρίου του, τούς μετέφερε ἀσφαλεῖς στήν γῆ!!

Αὐτό τό θαυμαστό γεγονός ἔκανε πολλούς νά πιστέψουν καί ν’ ἀποσπαστοῦν ἀπό τήν εἰδωλολατρία.

Μετά ἀπ’ αὐτά, οἱ δύο Μάρτυρες συνέχισαν τήν ἀποστολική τους πορεία πρὸς τήν Γένουα καί διδάσκοντας κατέληξαν καί πάλι μετά ἀπό μερικά χρόνια στή Μεδιόλανα. Ἐκεῖ ὅμως συνελήφθησαν καί κλείστηκαν στή φυλακή ἀπό τόν ἄρχοντα Ἀνούλιο, ὁ ὁποῖος καί ἐνημέρωσε τόν Νέρωνα. Ἐκεῖνος, νομίζοντας πῶς οἱ στρατιῶτες δέν τούς ἐπνίξαν στό πέλαγος, παραβαίνοντας τήν ἐντολή του, ὀργισμένος παρήγγειλε στόν Ἀνούλιο νά τούς ἀποκεφαλίσει μαζί μέ τόν Προτάσιο καί τόν Γερβάσιο, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀκόμη φυλακισμένοι.

“Ὅταν συναντήθηκαν οἱ Χριστιανοί φίλοι στήν φυλακή, ὅπως γράφει τό Συναξάρι τους, χάρηκαν τόσο πολύ, ὥστε ἡ φυλακή τούς φαινόταν σάν εὐώδης παράδεισος! Ἐνίσχυσαν ὁ ἓνας τόν ἄλλο, προσευχήθηκαν καί βιάδισαν γενναῖα πρὸς τόν θάνατο.

“Ὅσο γιά τόν μικρό Κέλσιο, ἡ γενναιότητά του ὑπῆρξε θαυμαστή. Ἐκλείσε τήν μαρτυρική ζωούλα του μέ τόν θρίαμβο «τοῦ δι’ ἀποκεφαλισμοῦ μαρτυρίου» καί τώρα μεσιτεύει στόν Θεό γιά μᾶς καί κυρίως γιά τούς νέους πού μέ ἀγνή καρδιά ἀγαποῦν τόν Χριστό.

«Ὡδε ἡ ὑπομονή τῶν ἁγίων ἐστίν,
οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ
καί τήν πίστιν Ἰησοῦ»
(Ἀποκ. 14,12)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Τό μυστικό τοῦ θριάμβου τῶν Μαρτύρων καί τῶν νικητῶν τῆς ζωῆς, εἶναι ἀκριδῶς αὐτό πού γράφει ὁ θεόπνευστος Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψη: Πίστη στόν Ἰησοῦ καί ὑπομονή.

Αὐτά τά δύο θέλει ὁ Θεός ἀπό ἐμᾶς, καί θά μᾶς σώσει. Τό ὑποσχέθηκε!

Ἄς θυμηθοῦμε τούς γονεῖς μας, τούς παππούδες καί τίς γιαγιές μας καί ἄς τούς μιμηθοῦμε στήν ὑπομονή πού εἶχαν. Πέρασαν φτώχεια, πολέμους, θανάτους, ξεριζωμούς, κι ὅμως ἄντεξαν καί νίκησαν. Ἡ πίστη στόν Χριστό ἦταν τό «ψυχοφάρμακό» τους καί ἡ ὑπομονή τους τούς ἐξασφάλισε τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Εἶθε νά τούς μιμηθοῦμε...

Ἀναζήτηση

Ψάχνω νά βρῶ τόν δρόμο
στόν Οὐρανό νά ρθῶ,
ποθῶ νά τόν βαδίσω
κοντά Σου νά βρεθῶ

Πότε ρωτάω τόν ἥλιο,
πότε τ' αὐγερινό.
Ποῦ νά τόν βρῶ τόν δρόμο
κοντά Σου νά βρεθῶ;

Τόν ἄνεμο ρωτάω,
μέ πόθω λαχταρῶ
τά ἄϋλα φτερά του
νά τᾶχα καί ἐγώ,
νά τρέξω νά πετάξω
Χριστέ μου, νά Σέ βρῶ.

«Πεθαίνουμε για
τὴν Πίστη μας
στόν Χριστό»

Οἱ ἑννέα παιδομάρτυρες τῆς Γεωργίας

Τὰ ἑννέα αὐτὰ παιδάκια, ἡλικίας ἀπὸ ἑπτὰ ἕως ἑννέα ἐτῶν, ζοῦσαν στήν Γεωργία (χώρα πού βρίσκεται νοτιοανατολικά τῆς Ρωσίας) τόν 6ο μ.Χ. αἰῶνα.

Ἡ Γεωργία διδάχτηκε τόν χριστιανισμό ἀπό τόν ἀπόστολο Ἀνδρέα, ἀλλά καί ἀπό τήν ἁγία Ἰσαπόστολο Νίνα, στίς ἀρχές τοῦ 4ου αἰῶνα. Ὅμως τό φῶς τοῦ χριστιανισμοῦ δέν εἶχε εἰσχωρήσει παντοῦ. Ὑπῆρχαν περιοχές ὅπου ἦσαν λιγότερο ἢ περισσότερο θυθισμένες στήν εἰδωλολατρία.

Ἔτσι, στήν ἡσυχία πεδιάδα τῆς Κολά, σ' ἓνα χωριό ἐκεῖ πού ἀναβλύζουν τά γάργαρα νερά τοῦ ποταμοῦ Κύρου, οἱ χριστιανοί ἦσαν λίγοι. Οἱ πιο πολλοί ἦσαν εἰδωλολάτρες. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς καί ἑννέα μικρά παιδιά, τά ὅποια, ἐνῶ

ἦσαν παιδιά εἰδωλολατρῶν, ἔκαναν παρέα μέ χριστιανό-
πουλα. Ἔπαιζαν, ἔτρεχαν μαζί τους καί τά συνέδεε ἀγνή
παιδική φιλία.

Ὅταν πῆγαιναν τά χριστιανόπουλα στήν Ἐκκλησία
τους, ἀκολουθοῦσαν καί τά παιδάκια αὐτά καί γλυκαινό-
ταν ἡ ψυχούλα τους ἀπό τά ψαλίσματα πού ἄκουγαν ἀπ'
ἔξω καί ἀπό τήν θεία θαλπωρή πού σκόρπιζε ἡ Χάρις τοῦ
Χριστοῦ. Πολλές φορές κρυφοκοίταζαν μέσα στήν
Ἐκκλησοῦλα, ἔβλεπαν τίς εἰκόνες καί τόν Ἐσταυρωμένο
Χριστό κι ἔνοιωθαν δυνατή ἀγάπη γιά Ἐκεῖνον, μιά πού
ἔμαθαν ἀπό τούς χριστιανούς φίλους τους ὅτι εἶναι ὁ ἀλη-
θινός Θεός πού θυσιάστηκε γιά τούς ἀνθρώπους.

Ἐφθασαν στό σημεῖο νά κλαῖνε γιατί, σάν ἀδάπιστα
πού ἦσαν, δέν τούς ἐπέτρεπαν νά μπουῖν στήν Ἐκκλησία.
Τελικά ἀποφάσισαν καί πλησίασαν τόν καλωσυνᾶτο χρι-
στιανό Ἱερέα καί τοῦ δήλωσαν, μέ σπάνια γιά τήν ἡλικία
τους σοδαρότητα, ὅτι θέλουν νά γίνουν χριστιανοί.

Ὁ Ἱερεὺς βλέποντας τόν πόθο τους καί τήν εἰλικρινῇ
λαχτάρα τους, ἀπεφάσισε νά τά κατηχήσει. Τά εὐλογημέ-
να αὐτά παιδάκια σάν διψασμένα ἐλαφάκια ρουφοῦσαν
ὅ,τι ἄκουγαν γιά τόν Χριστό, τήν ζωή Του καί τήν διδα-
σκαλία Του.

Διεσώθησαν τά ἀρχικά τους ὀνόματα, τά ὅποια ἦσαν
τά ἑξῆς: Γκουαράμ, Ἀνταρνασέ, Μπακάρ, Βάτσε, Μπαρ-
ζίμι, Τάτσι, Τζουανσέρι, Ραμάζι καί Παρσμάν.

Τελικά, μιά εὐλογημένη ἡμέρα, ἀκολούθησαν ἐλεύθερα
καί συνειδητά τόν Ἱερέα στίς πηγές τοῦ ποταμοῦ Κύρου
μαζί μέ τούς χριστιανούς τῆς περιοχῆς καί τούς χριστια-
νούς φίλους τους, πού θά γίνονταν οἱ ἀνάδοχοί τους, καί
βαπτίστηκαν «εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί
τοῦ Ἀγίου Πνεύματος».

Τό συναξάρι τους ἀναφέρει καί δύο θαυμαστά γεγονότα πού ἔγιναν τήν ἱερή ἐκείνη ὥρα: Τά παγωμένα νερά τοῦ ποταμοῦ ἔγιναν ζεστά καί ὙΑΓΓΕΛΟΙ ἀπό τόν οὐρανό ἦρθαν καί ἔντυσαν τά παιδάκια μέ ὀλόλευκους χειτῶνες! Τότε οἱ ἄγνές ψυχές τους ἔζησαν τήν χαρά τοῦ οὐρανοῦ καί εἶδαν τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ χαρά τους ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ὅμως σέ λίγο θά ἄρχιζε ὁ ἀγῶνας τους, ὁ ὁποῖος καί τά ὀδήγησε στήν αἰώνια δόξα τους. Οἱ εἰδωλολάτρες γονεῖς τους ἔξαγριώθηκαν ὅταν ἔμαθαν τό γεγονός. Τά ἄρπαξαν βίαια ἀπό τά σπίτια τῶν χριστιανῶν φίλων τους, τά χτύπησαν καί τά πῆζαν νά φᾶνε ἀπό τά εἰδωλόθυτα, δηλαδή ἀπό τροφές πού εἶχαν προσφερθεῖ ὡς θυσία στούς θεοούς τους. Τά παιδιά ἄρνήθηκαν σταθερά νά φᾶνε. Παρέμειναν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ νηστικά ἑπτά ἡμέρες!

Μάταια οἱ γονεῖς τοῦς ἔταζαν παιχνίδια, δῶρα, ροῦχα. Ἐκεῖνα ἔλεγαν: *«Εἴμαστε τώρα παιδιά τοῦ Χριστοῦ, δέν θέλουμε τοῦς ψεύτικους θεοούς σας!»*. Τότε οἱ γονεῖς ὀργισμένοι, μέ τήν συγκατάθεση καί τοῦ εἰδωλολάτρου ἡγεμόνα, ὀδήγησαν μαζί καί μέ ἄλλους εἰδωλολάτρες τά παιδάκια ἐκεῖ πού βαπτίστηκαν, ἔσκαψαν ἕνα βαθύ λάκκο καί χτυπῶντας τα, τά πέταξαν μέσα, πετῶντας λίθους καί ξύλα γιά νά συντρίψουν τά τρυφερά μέλη τους. Καί αὐτά τά ἡρωϊκά ἐπίγεια ἀγγελούδια, φώναζαν: *«Ἐμεῖς εἴμαστε τοῦ Χριστοῦ, γι' Αὐτόν πεθαίνουμε, γιά νά ζήσουμε γιά πάντα κοντά Του!»*.

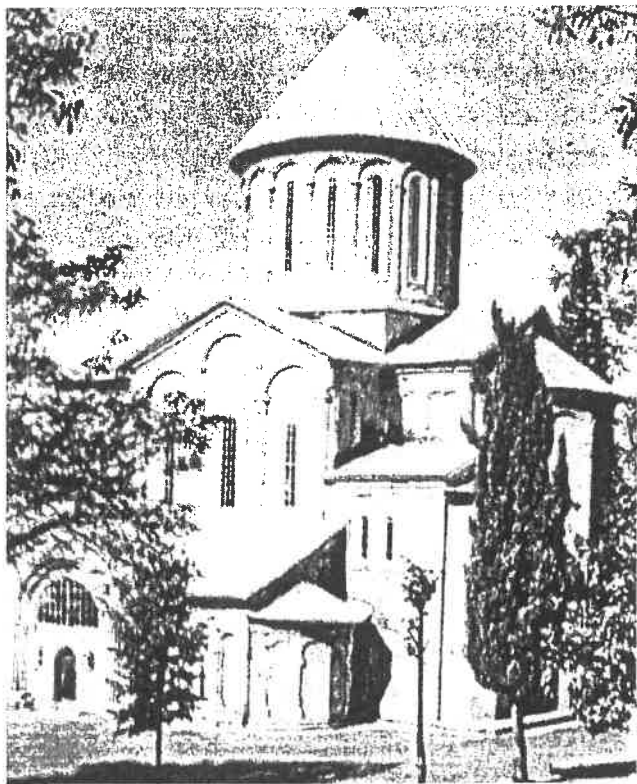
Μισοπεθαμένα τά σκέπασαν μέ χώματα καί ἀφοῦ τά πάτησαν καλά, ἔφυγαν! Νόμιζαν ὅτι ὅλα εἶχαν πλέον τελειώσει. Ὅμως, γιά τά ἁθῶα αὐτά παιδιά, γιά τοῦς Παιδομάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, εἶχε ἀρχίσει πλέον τό ἀτέλειωτο

πανηγύρι τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ δόξα τους ἡ ἀτέλειωτη.

”Ἀς τά καμαρώσουμε κι ἐμεῖς, ἅς παραδειγματιστοῦμε ἀπό τόν ἡρωϊσμό καί τήν πίστη τους. ”Ἀς ἀναλογιστοῦμε δέ, ἂν εἴμαστε ἕτοιμοι κι ἐμεῖς γιά ὁμολογία Χριστοῦ. ”Ἴσως μᾶς ζητηθεῖ. ”Ἴσως...

”Ἄγιοι ἐννέα Παιδομάρτυρες,
πρεσβεύσατε ὑπέρ ἡμῶν. Ἀμήν.

* * *

Τήν Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας, τήν ἔχει λαμπρύνει μέ τό Μαρτύριό της, καί ἡ ἁγία Μάρτυς Σουσάνικ, ἡ Βασίλισσα, τόν 5 μ.Χ. αἰῶνα, ἡ ἁγία Μεγαλομάρτυς Κατεδάν στά τέλη τοῦ 17^{ου} μέ ἀρχές 18^{ου} αἰῶνα, ὁ Ὅσιος Ἰωάννης Ζενταζίνισκυ, καί ἄλλοι πολλοί.

Ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεό

Εἶμαι μικρός, πολύ μικρός
μπροστά σέ Σένα.
Εὐθραυστος σάν κουκλί,
μέ πόδια καλαμένια!

Κουράζομαι σάν περπατῶ,
διψῶ, πεινῶ, πονῶ!
Ἐάν Ἐσύ δέν τῶθελες,
δέν θά μπορούσα οὔτε στιγμή
νά ζήσω, νά σταθῶ...

Καί ὅλα αὐτά πρὸς τί;
Ἐάν, Χριστέ μου, Ἐσένα δέν γνωρίσω;
Ἐάν δέν Σοῦ δοθῶ,
Ἐάν δέν Σ' ἀγαπήσω;

Ἡ φωνή τῶν Ἀγίων

Μέσα στά μαρτυρικά κατορθώματα τῶν Παιδομαρτύρων, φαίνεται καθαρώτερα καί ἐντονώτερα ἡ Θεϊκή ἐνέργεια καί ἐνίσχυση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ παιδική ψυχούλα τους Τόν ἀγάπησε, κι Ἐκεῖνος ἐμεγαλόργησε μέσα στό σωματάκι τους.

Ἀπό τή δόξα τοῦ οὐρανοῦ μαζί μέ ὅλους τούς Ἀγίους μᾶς φωνάζουν*:

**«Βιασθῆτε νά ἐφαρμόσετε
τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.
Εἶναι περισσότερο ἀργά
ἀπ' ὅ,τι νομίζετε»!**

(* π. Σεραφεῖμ Ρόουζ)

Ὁ πενταετής Μάρτυρας
τῆς συνοδείας
τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα.

«Νά ἀποθάνω διά τόν Χριστόν
καί πάλιν νά ζήσω»

Περί τό 253 μ.Χ., ὅταν στό Βυζάντιο βασίλευε ὁ
Πεῦσεβῆς βασιλιᾶς Ἰουστῖνος, στήν Αἰθιοπία
βασίλευε ὁ χριστιανικώτατος Ἐλεσβάν.

Πρῶτος ἄρχοντας τῆς πόλεως Νεγρῶς ἦταν ὁ μετέπειτα ἅγιος Μάρτυς Ἀρέθας. Οἱ κάτοικοί της ἦταν χριστιανοί. Ἕνας Ἐβραῖος ὁ Δουνουάν, πού τόν καιρό ἐκεῖνο κυδε-
νοῦσε τήν «εὐδαίμονα Ἀραβία», ἐπειδή μισοῦσε τοὺς χρι-
στιανούς καί τόν καλό Ἐλεσδαάν, ξεκίνησε πόλεμο ἐνα-
ντίον τους. Κατέκτησε τήν χώρα τους καί ἡ πρώτη του
δουλειά ἦταν νά τοὺς ἀναγκάσει νά ἀρνηθοῦν τόν Χρι-
στό, μέ τήν ἀπειλή τοῦ θανάτου.

Τότε φάνηκε τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τους. Ὁ ἄρχοντας
Ἀρέθας τοὺς ἐνίσχυσε καί τοὺς προέτρεψε νά φανοῦν
γενναῖοι καί ἀμετακίνητοι στήν πίστη τους. Πρῶτος δέ
ἔδωσε τό παράδειγμα τῆς θυσίας.

Μεταξύ τῶν χριστιανῶν μαρτύρων ἦταν καί μιὰ μητέ-
ρα, ἡ ὁποία εἶχε κοντά της τό πεντάχρονο ἀγοράκι της.
Ἐπειδή ἐκεῖνη ἔμεινε σταθερή στήν ὁμολογία της, ὁ
Ἐβραῖος τήν κατεδίκασε στὸν διά πυρᾶς θάνατο. Τότε τό
παιδάκι ἔτρεξε κι ἔπεσε κλαίγοντας στά πόδια τοῦ τυράν-
νου καί τόν παρακαλοῦσε γιά τήν μητέρα του. Ἐκεῖνος
βλέποντάς το ὁμορφο καί ἀκούγοντας τήν γλυκύτατη
φωνούλα του, τό συμπάθησε τό κάθισε στά γόνατά του
καί τό ρώτησε:

— Ποιόν ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπ' ὅλους σ' αὐτόν τόν
κόσμο;

Τό παιδάκι τοῦ ἀπάντησε:

— Τήν μητέρα μου! Καί γι' αὐτό ἦρθα νά σέ παρακαλέ-
σω νά τήν λύσεις, νά πάρει καί ἐμένα κοντά της στό μαρ-
τύριο.

— Καί τί εἶναι αὐτό τό μαρτύριο; ρώτησε ὁ βασιλιάς.

Τότε φωτισμένο από τόν Χριστό τό παιδάκι τοῦ εἶπε:

– Νά πεθάνω γιά τόν Χριστό καί πάλι νά ζήσω!

Ἐκείνη τήν στιγμή εἶδε ὁ μικρός μάρτυρας τήν μητέρα του, πού οἱ δῆμιοι τόν ὀδηγοῦσαν στό μαρτύριο. Τότε ἔκλαψε καί εἶπε στόν τύραννο:

– Ἀφησέ με νά φθάσω τήν μητέρα μου.

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

– Γιατί τήν ἄφησες καί ἤρθες σέ μένα; Μεῖνε μαζί μας καί θά σοῦ δώσω ὁμορφα γλυκά φρούτα.

Τό δέ θεοφώτιστο νήπιο τοῦ εἶπε:

– Ἐγώ νόμιζα πώς ἦσουν χριστιανός καί ἤρθα νά σέ παρακαλέσω γιά τήν μητέρα μου, ἀλλά μέ ἐχθρό τοῦ Χριστοῦ μου δέν θέλω νά κατοικήσω οὔτε θέλω τίποτα ἀπό σένα. Ἀφησέ με νά πάω στήν μητέρα μου.

Ἐνῶ ὅμως ὁ βασιλιάς σκεφτόταν νά τό στείλῃ στήν βασίλισσα, ὅταν τό παιδάκι εἶδε ὅτι ἔριξαν τήν μητέρα του μέσα στίς φλόγες, πόνεσε ἡ ψυχούλα του καί δαγκώνοντας τόν τύραννο στό πόδι, τόν ἀνάγκασε νά τό ἀφήσῃ. Κατόρθωσε νά ξεφύγῃ κι ἀπ' τά χέρια τῶν φρουρῶν καί ἔτρεξε ἀκράτητο πρὸς τήν μητέρα του, ριπτόμενο μέσα στίς φλόγες!

Ἐκεῖ, ἀγκαλιά μέ τήν ἡρωϊκή χριστιανική μητέρα του ἄφησε τήν ἁγία ψυχούλα του στά χέρια τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, γιά νά τήν ὀδηγήσουν μαζί μέ τῆς μητέρας του στόν Θρόνο τοῦ Θεοῦ, στήν ἀτέλειωτη χαρά τοῦ οὐρανοῦ!

Οἱ παρευρισκόμενοι δάρβαραι, συγκινήθηκαν κι ἐκεῖνοι μπροστά στήν ἐξαίσια ἀγάπη ἑνός νηπίου, μπροστά στό μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τῶν χριστιανῶν Μαρτύρων

πρός τόν Σωτῆρα Χριστό.

Εἶθε τήν πολύτιμη ἀρετή τῆς ἀνδρείας νά τήν χαρίσῃ ὁ
Θεός καί σέ μᾶς τούς σημερινούς χριστιανούς.

**« Ὡς στρατολογηθοῦμε
στήν ὁδό τῆς αἰώνιας εὐδαιμονίας
καί ὥς ἀκούσουμε τήν κραυγή τῶν Μαρτύρων».**
(π. Σ.Ρ.)

Ἅγία Στεφανίς

(Ἡ δεκαπεντάχρονη μαχητική χριστιανή)

Όταν γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ βασανίζόταν ἀπάνθρωπα ὁ ἅγιος Μάρτυς Βίκτωρ, ἀπό τόν δούκα Σεβαστιανό ἐπί βασιλείῳς Ἀντωνίου τό 160 μ.Χ., συνέβη ὡς ἑξῆς:

Μία γενναία νεαρή γυναῖκα, μέ πλημμυρισμένη τήν ψυχή της ἀπό θαυμασμό γιά τόν Μάρτυρα ἀλλά καί ἀπό ἀγάπη Χριστοῦ, ἐμφανίστηκε στόν χῶρο τοῦ μαρτυρίου καί ἀδιαφορῶντας γιά τίς συνέπειες, μακάρισε καί ἐπαίνεσε μπροστά στόν τύραννο τόν ἅγιο Βίκτωρα.

– Τρισευτυχισμένος εἶσαι, Βίκτωρα, εἶπε, πού προσφέρεις στόν Χριστό θυσία ἄμωμη τόν ἴδιο σου τόν ἑαυτό! Εὐαρεστεῖς τόν Θεό περισσότερο καί ἀπό τούς παλαιούς Δικαίους καί μιμήθηκες τόν Ἡσαΐα καί τούς τρεῖς Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ!

Αὐτά καί ἄλλα πολλά ἐγκώμια θεόπνευστα εἶπε στόν Μάρτυρα μέ ἱερό ἐνθουσιασμό, ἀφοβή καί ἀτρόμητη.

Τότε ὁ δούκας διέταξε νά τήν δέσουν καί ἄρχισε θυμω-

μένος νά τήν ἀνακρίνει. Οἱ ἀπαντήσεις τῆς ἀγίας Στεφανίδος ὑπῆρξαν θαυμαστές καί θαρραλέες:

– Πῶς ὀνομάζεσαι; ρώτησε ὁ δικαστής.

– Χριστιανή!

– Πόσων χρόνων εἶσαι;

– Δεκαπέντε ἐτῶν καί ὀκτώ μηνῶν!

– Πόσον καιρόν εἶσαι παντρεμένη;

– Πρὸ ἑνὸς ἔτους καί τεσσάρων μηνῶν.

– Γιατί τόσο σύντομα διάζεσαι νά ἐγκαταλείψης αὐτόν τόν κόσμο καί τόν ἀγαπητό σου σύζυγο, πού εἶναι καί στρατιώτης δικός μου;

– Γιατί ἀπαρνήθηκα τήν προσωρινή αὐτή ζωή ὡς μάταιη καί θεώρησα προτιμότερο νά ἀφιερῶσω τήν καλύτερη τῆς καρδιάς μου πίστη στόν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ ἐπουράνιος καί ἀθάνατος Νυμφίος τῶν ψυχῶν μας.

Τότε ὁ τύραννος τήν ἀπειλήσε ὅτι θά τήν θανατώσει μέ φοβερά βασανιστήρια. Ἡ γενναία ὁμως Στεφανίς τοῦ ἀπάντησε ἄφοδα:

– Ἐγώ νομίζω πῶς τό ὄνομά μου, Στεφανίς μέ τό ὅποιο μέ φωνάζουν, μοῦ δόθηκε ἀπό τήν θεία Πρόνοια γιά ν' ἀγωνιστῶ γιά τήν ἀληθινή πίστη καί νά πάρω τόν στέφανο τῆς ζωῆς. Γι' αὐτό ἀρνοῦμαι νά θυσιάσω σέ ψεύτικους θεούς. Πρᾶξε ὅ,τι θέλεις!

Ὁργισμένος ὁ τύραννος σοφίστηκε ἕναν φοβερό θάνατο γιά τήν νεαρή Μάρτυρα. Διέταξε τοὺς στρατιῶτες νά λυγίσουν δύο φοῖνικες πού ἦταν κοντά ὁ ἕνας στόν ἄλλον φυτεμένοι, κι ἔδωσαν στόν ἕνα τό ἀριστερό χέρι καί πόδι τῆς Μάρτυρος καί στόν ἄλλο τό δεξιό χέρι καί πόδι της. Μετά ἄφησαν τά δένδρα νά ὀρθωθοῦν... καί ἡ ἑνδοξη Στεφανίς διαμελίστηκε!

Ἡ ἁγία ψυχούλα της στεφανωμένη μέ τόν ἀτίμητο στέφανο τοῦ μαρτυρίου, φτερούγισε συνοδευόμενη ἀπό πλῆθος Ἀγγέλων πρὸς τόν Χριστό, πού ἀγάπησε περισσότερο κι ἀπ' τή ζωή της.

Καί ἦταν μόλις δεκαπέντε ἐτῶν...

Ἀπολυτίκιον
Ταχύ προκατάλαβε
(ἦχος δ')

Βλαστοί τρυφερώτατοι ἀνθῶνος τοῦ νοητοῦ
καί ῥόδα νεόδρεπτα τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ,
κλεινοί Παιδομάρτυρες·

Κέλαιε ἀθλοφόρε,
ἐννεάριθμοι παῖδες, Γεωργίας τό κλέος,
Στεφανίς γενναιοφρόν, ἀνώνυμε Παιδομάρτυς,
πάντας γεραίρομεν.

«Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς
εἶναι ἓνας πολεμιστὴς
πού παλεύει στὸν δρόμο του
πρὸς τὴν οὐράνια Πατρίδα του,
μέσα ἀπὸ τὰ συντάγματα
τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ»
(ἅγιος Γερμανὸς
τῆς Ἀλάσκας)

* * *

«Ἡ Ὁρθοδοξία
δέν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄνετη,
ἐκτὸς ἂν εἶναι ψεύτικη».
(π.Σ.Ρ.)

**“Ένα περιστατικό, στίς ἀρχές
τοῦ περασμένου αἰῶνα.
«Ὑγὼ σέ ἔπλασα»**

«Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ,
κύριε τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς,
ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα
ἀπό σοφῶν καί συνετῶν,
καί ἀπεκάλυψας αὐτά νηπίοις».
(Ματθ. 11,25)

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, πολλές φορές ἔχει φανερωθεῖ σέ μικρά παιδιά μέ καθαρές ἀγγελικές ψυχές ἢ καί σέ ἐνήλικους ἀνθρώπους πού «νηπιάζουν στήν κακία», δηλαδή εἶναι ἄκακοι καί συγχρόνως ταπεινοί. Καί νά, μιά σχετική περίπτωση:

Λίγα χρόνια μετά τήν Μικρασιατική καταστροφή (1922), σ' ἓνα χωριό τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ζοῦσε μέ τήν οἰκογένειά του ἓνα κοριτσάκι ὄχι περισσότερο ἀπό δέκα ἐτῶν. Ἦταν χαριτωμένο ἀλλά καί φωτισμένο. Εἶχε βρεῖ ἐκεῖ στό σπίτι μιά μικρή Ἀγία Γραφή καί προσπαθοῦσε σχεδόν συλλαβίζοντας νά τήν διαβάσει. Καθώς τήν διάβαζε, ἐνοιωθε μιά πρωτό-

γνωρη γλυκύτητα στήν ψυχή του. Γι' αυτό δέν ἔχανε εὐκαιρία νά κάθεται μόνο του καί νά προσπαθεῖ νά τήν διαβάσει.

Κάποια μέρα, ἐνῶ καθόταν σ' ἓνα σκαμνάκι στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ καί διάβαζε, ἐνοιωσε νά πλημμυρίζει ἡ ψυχή του ἀπό ἀγάπη γιά τόν Χριστό! Ἔνοιωσε ὅτι ἤθελε νά ζήσει γιά Ἐκεῖνον!

Τότε, ὅπως διηγήθηκε ὅταν πλέον ἦταν μιά ὁσία γερόντισσα σεβαστή σέ ὅλους, ἐμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της Κάποιος, ντυμένος μέ ἀρχιερατικά ἄμφια, πού εἶχε οὐράνια ὁμορφιά! Ἐκπληκτο τό κοριτσάκι τόν κοίταζε μέ βλέμμα γεμάτο θαυμασμό. Κι ἐκεῖνος, μέ ἓνα θεῖο χαμόγελο, τῆς εἶπε:

– Τί μέ κοιτάξεις; Καί τά χεράκια σου Ἐγώ τά ἔπλασα καί εἶσαι κι ἐσύ ὁμορφη σάν ἐμένα!

Μετά, ἀκούμπησε τό χέρι Του στό κεφάλι της καί πιάνοντας τά μαλλάκια της τήν ρώτησε:

– Αὐτά ποίος τά ἔπλασε;

Καί ἡ ἀθώα μικρούλα ἀπάντησε μέ ἀφέλεια:

– Ἄφοῦ μέ ἔπλασες ἐσύ, καί αὐτά ἐσύ θά τά ἔπλασες!

Μετά τήν ρώτησε ὁ Κύριος (γιατί Ἐκεῖνος ἦταν) τί ἤθελε νά κάνει στή ζωή της. Τό κοριτσάκι ἀπάντησε πώς ἤθελε νά ζήσει γιά τόν Χριστό καί ρώτησε:

– Ἐσύ ποιός εἶσαι;

– Αὐτός πού σέ ἔπλασε! Καί πρόσθεσε: Ἐσύ εἶσαι καλό παιδί, ἔχω ὅμως καί ἄλλα καλά παιδιά. Θά ἔρθω μιά ἡμέρα νά μαζέψω ὅλα αὐτά τά καλά παιδιά!

Αὐτά εἶπε κι ἔγινε ἄφαντος.

Πόσο ὁμορφο γεγονός! Καί πόσο μεγάλες ἀλήθειες ἀπεκάλυψε στό κοριτσάκι! Κατ' ἀρχάς ὅτι εἶναι ὁ Πλάστης τοῦ ἀνθρώπου καί δεύτερον ὅτι θά ἔρθει κάποια

ήμέρα νά μαζέψει κοντά Του όλους τούς καλούς άνθρω-
πους, δηλαδή τήν δευτέρα Παρουσία Του.

”Ας μή μᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό. Δέν εἶπε ὁ Κύριος
ὅτι τίς οὐράνιος ἀλήθειες τίς ἀποκαλύπτει ὅχι σ’ ἐκείνους
πού νομίζουν πώς εἶναι σοφοί, ἀλλά σέ ἀπλούς καί ταπει-
νούς, ὅπως εἶναι ἓνα παιδί;

“Αγιοι Νεομάρτυρες

«... Ἐάν εἶχε βασιλεύσει ὁ Τοῦρκος εἰς τήν Φραγκίαν (στήν Δύσι) δέκα χρόνους, χριστιανούς ἐκεῖ δέν θά εὔρισκες. Καί εἰς τήν Ἑλλάδα, τώρα τριακόσιους χρόνους εὔρίσκεται, καί κακοπαθοῦσιν οἱ ἄνθρωποι καί βασανίζονται διά νά στέκουν εἰς τήν πίστιν των, καί λάμπει ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ καί τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας καί ἐσεῖς μοῦ λέγετε ὅτι δέν ἔχομεν σοφίαν;

Τήν σοφίαν σου δέν ἐθέλω, ὁμπρός εἰς τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ!

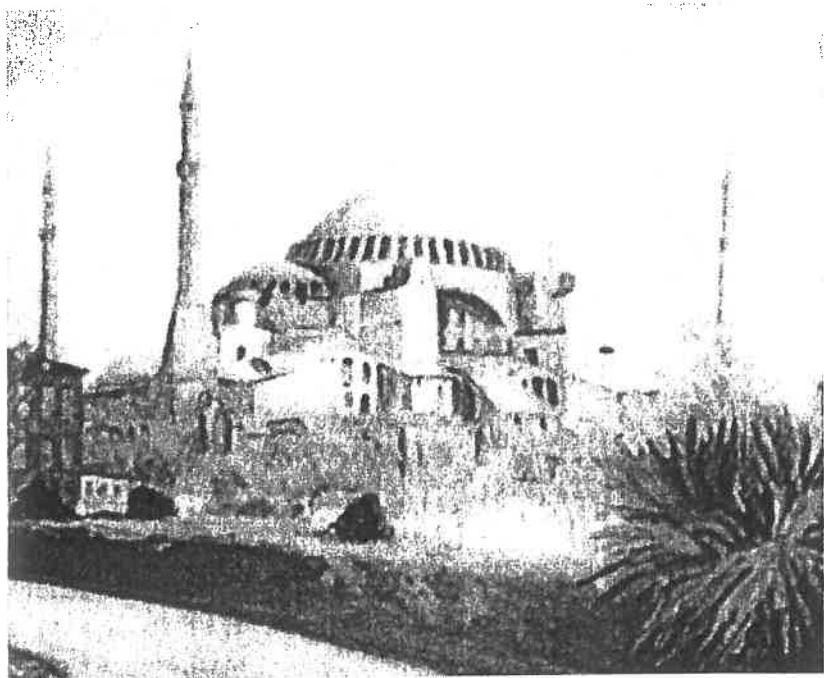
(Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις, 1635)

Μέ αὐτά τά λόγια βροντοφωνεῖ πῶς ἡ Ἐκκλησία μας, μέ τά μαρτύρια πού τραβᾷ ἀπό αἰῶνες, εἶναι ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία, ἡ βλογημένη ἀπό τόν Κύριο καί ὄχι ἡ Δυτική, ἡ καλοπερασμένη, ἡ ὑπερήφανη ἀφέντρα, πού ὄχι μονάχα τό αἷμα τῆς δέν ἔχυσε γιά τόν Χριστό, ἀλλά ἡ ἴδια ἔκαιγε τούς ἀνθρώπους πού δέν τῆς ἤτανε ὑπάκουοι!

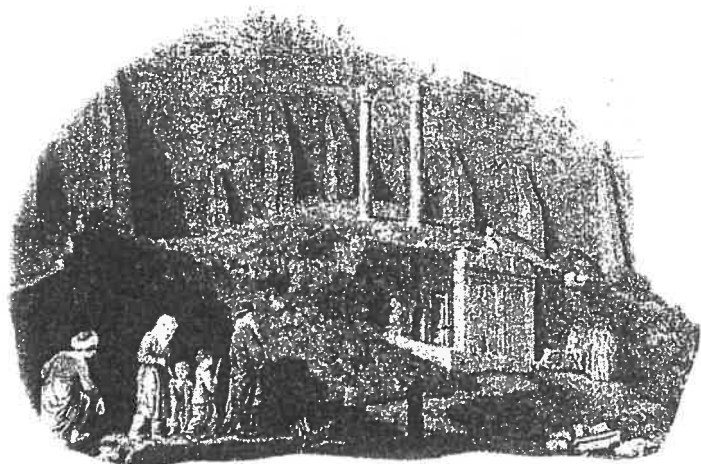
Οἱ δικοί μας ἅγιοι πού μαρτυρήσανε στόν καιρό πού εἴμαστε σκλάβοι στούς Τούρκους ἤτανε ταπεινοί, ἀπλοῖ, λιγομίλητοι, μέ τήν φωτιά τῆς πίστεως στά στήθια τους... Νέοι ἄνθρωποι, παλλικάρια ἀπάνω στό ἄνθος τῆς νειότητος τους...

Αὐτοί «θά κρίνουν ἔθνη καί θά ἐξουσιάσουνε λαούς καί ὁ Θεός θά βασιλεύσει ἐπάνω τους εἰς τούς αἰῶνες».

(Φώτης Κόντογλου)

**Ἐπί Τουρκοκρατίας
στήν Ἑλλάδα μας**

Τό Μαρτύριο τῶν δύο αὐτῶν ἡρωϊκῶν μορφῶν, τῆς ἁγίας Ἀναστασίας καί τοῦ νεαροῦ Νεομάρτυρος Χριστοδούλου, τό ὁποῖο πραγματοποιήθηκε στήν Ἀθήνα στούς πρόποδες τῆς Ἀκροπόλεως, τό διέσωσε ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας F. Rouqueville (1770-1838).

Ἀποτελεῖ ἓνα ἀθάνατο μνημεῖο θριάμβου τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων Μαρτύρων. Μιά αἰώνια ἔμπνευση καί ἐνθάρρυνση στά Ἑλληνόπουλα τοῦ αἵωνα μας, πού ἐπιχειροῦν νά τά ἀποχριστιανοποιήσουν καί νά τά ἀπονεκρώσουν οἱ νεώτεροι δάρδαροι τῆς ἀθεΐας. Ἐφθασαν τά παιδιά μας νά ποῦν: *«Ἀηδιάσαμε τήν ἀθεΐα, πού βασιλεύει στά σχολεῖα μας»!* (Ἐξαιροῦνται δέδαια οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί ἐκπαιδευτικοί).

Νεομάρτυς Ἀναστασία

(Ἡ γενναία ὑπηρέτρια τῶν Ἀθηνῶν)

«Ὁ Θεός μου
εἶναι Θεός
τοῦ ψευδοῦς σου προφήτου»

(Λόγοι τῆς μάρτυρος
πρὸς τὸν Γιουσούφ πασᾶ)

Ὁ Γάλλος Πρόξενος Πουκεδὶλ ἦταν αὐτόπτης μάρτυς τοῦ Μαρτυρίου της. Θαύμασε τὴν εὐψυχία της, τὴν γενναιότητά της, τὴν ἀγνή καύχησή της γιὰ τὴν μοναδικότητα καὶ τὴν θεία προέλευση τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

Μέ σθένος ψυχικὸ στάθηκε ἀγέρωχη μπροστὰ στὸν αἰμοσταγῇ δάρβαρο, τὸν Γιουσούφ Πασᾶ. Ἀγνόησε τίς ἀπειλές του καὶ ὀνόμασε τὸν προφήτη του ψευδοπροφήτη, ὅπως καὶ πραγματικά εἶναι. Καὶ ὅλο αὐτό τό μεγαλεῖο, ἀπὸ μιὰ νεαρή ταπεινὴ ὑπηρέτρια!

Ἐπηρετοῦσε ἡ Ἀναστασία σ' ἓνα πλουσιόσπιτο τῶν Ἀθηνῶν. Μαζί μέ τὴν κυρά της, ἡ ὁποία εἶχε δύο κόρες κι ἓνα γυιό περίπου δέκα ἐτῶν, σύρθηκαν ἀπὸ τὸν Γιουσούφ τὴν ἡμέρα τῶν Βαΐων μέχρι τοὺς πρόποδες τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως. Δέν πρόλαβε ἡ οἰκογένεια νὰ καταφύγει στοῦ Γαλλικοῦ Προξενεῖο.

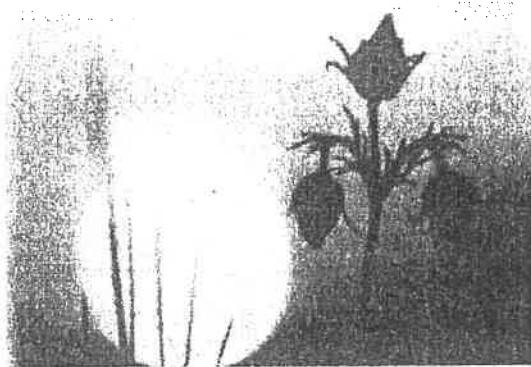
Ἡ μητέρα καὶ οἱ κόρες της ἐκραύγαζαν ἀπελπισμένα,

ἐνῶ τίς ἔσερναν οἱ θάρβαροι. Ἡ Ἀναστασία βάδιζε δίπλα τους ἤρεμη καί ἀξιοπρεπής. Οἱ πλουσιοκόρες μέ τήν μάννα τους ζήτησαν ἔλεος ἀπό τόν Τοῦρκο. Ἐκεῖνος τότε, μέ ὑποκριτική καλωσύνη, τίς προέτρεπε ν' ἀλλαξοπιστήσουν, ἀλλιῶς θά τίς ἔσφαζε. Τελικά οἱ δυστυχισμένες ὑπέκνυσαν. Ἡ δειλία νίκησε καί τούρκειψαν, ὅπως ἔλεγε ὁ λαός! Δέν διέθεταν τήν πίστη καί τήν αὐταπάρνηση πού χρειαζόταν. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά κλειστοῦν μέ τούρρικα ὀνόματα στά κολασμένα χαρέμια τῶν μουσουλμάνων.

Ἡ ταπεινή ὅμως αὐτῶν ὑπηρέτρια, ἡ Ἀναστασία, ἀντιστάθηκε ἥρωικά. «Ἐτάραξε τοὺς Τούρκους ἡ πίστη της αὐτή. Ἡ ὁμορφιά της εἶχε κάτι τό αὐστηρό καί θεῖον», γράφει ὁ Γάλλος ἱστορικός. Εἶπε δέ μέ θάρρος στόν τύραννο:

«— Ὁ Θεός μου, εἶναι Θεός τοῦ ψευδοῦς σου προφήτου. Μπορεῖς νά ἀπειλεῖς, ὁ κεραυνός Του ἀντηχεῖ ἰσχυρότερα ἀπό τίς λυσασμένες φωνές τῶν φρουρῶν σου. Κοίταξε τόν οὐρανόν αὐτόν, δυστυχισμένε ἄπιστε! Ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ Παρθένος ἐκείνη (ἡ Παναγία), τήν ὁποία βλέπω ν' ἀπλώνει τά χέρια Της πρός ἐμέ καί νά μέ προσκαλεῖ... Χαῖρε, Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων, Ἀστέρι πρωῒνό, χαῖρε! Δέξου τήν ταπεινή δούλη σου Ἀναστασία! Ζήτησε τό βάπτισμα, Βεζύρη! Ἀρνήσου τήν πλάνη! Ἀλλά, τό αἰσθάνομαι, ἰδού ὁ Σωτήρ μου μέ προσκαλεῖ κοντά Του...».

Καί λέγοντας αὐτή ἡ γενναία Ἀναστασία πέθανε, πρὶν προφθάσουν οἱ δήμοι νά τήν ἀγγίξουν. Ἔτσι, ἡ φτωχή Ἀναστασία κέρδισε τόν οὐράνιο καί αἰώνιο πλοῦτο, ὡς Ὁμολογήτρια καί Μάρτυς Χριστοῦ!

Ὡς πότε;

Ὡς πότε, γῆ, θά σέ πατῶ;
Θάρθη καιρός πού θά πετῶ,
πάνω σου δέν θ' ἀγγίζω.
Ἀπό ψηλά θά σέ κοιτῶ,
τά αἰθέρια τά φωτόλουνστα
μέ χάρι θά διασχίζω...

Ἑπερυφῆ* υἰότητα,
σάν πρίγκιπας θά ζῶ,
ἀγγελικά θά ἀγαπήσω
καί θεϊκά θ' ἀγαπηθῶ...

*ἑπερυφῆ: ἀξιοθαύμαστη

“Αγιος Χριστόδουλος (Ὁ 14ετής μάρτυς τοῦ Χριστοῦ)

«Χριστός ἀνέστη!»

(Ἀπάντησις τοῦ Μάρτυρος
στὶς ἀπειλές τοῦ τυράννου)

Σ Πουκεβίλ, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἁγία Ἀναστασία, ἀναφέρεται καὶ στὸν δεκατετράχρονο μάρτυρα Χριστόδουλο. Εἶχε κι ἐκεῖνος συλληφθεῖ ἐκείνη τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων τοῦ 1823 μαζί μέ ἄλλους πολλούς. Ὑπῆρξε κι αὐτός γενναϊότατο καὶ καρτερικώτατο χριστιανόπουλο καὶ Ἑλληνόπουλο.

Ὅταν ἡ ἁγία Ἀναστασία παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὸν Θεό, πρὶν προλάβει νά τὴν ἀγγίξει ὁ δήμιος, ὁ τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὴν πλάνη Γιουσούφ, ἀπευθύνθηκε στὸν νεαρό Χριστόδουλο, πού γεμάτος θαυμασμό εἶχε ἀκόμη στηλωμένο τὸ βλέμμα του ἐπάνω στὴν Μάρτυρα καὶ τοῦ εἶπε:

– Δυστυχισμένε γυιέ τοῦ ἱερέως (φαίνεται ὅτι ὁ Χριστόδουλος ἦταν γυιὸς ἱερέως καὶ τὸ γνόριζε ὁ πασᾶς). Βλέπεις τί ἔπαθε αὐτὴ γιὰ νά προσβάλλῃ τὸν προφήτη μου; Τὴν τιμώρησε κι ἔπεσε νεκρή! Τρέμε, μήπως πάθεις καὶ σὺ τὰ ἴδια. Γι’ αὐτὸ δόξασε τὸ Θεό μου καὶ πές ὅτι «προφή-

της αὐτοῦ εἶναι ὁ Μωάμεθ».

Τότε ὁ ἀτρόμητος Χριστόδουλος τόν κάρφωσε κυριολεκτικά μ' ἓνα περήφανο βλέμμα, καί ἀντί γιά ἀπάντηση τοῦ φώναξε κατά πρόσωπο τήν μεγάλη ἀλήθεια:

– Χριστός ἀνέστη!

Ὁ πασᾶς ξαφνιάστηκε καί χωρίς νά τό θέλει θαύμασε τήν γενναιότητα τοῦ μικροῦ. Οἱ στρατιῶτες του ὁμως ὀρμησαν μανιωδῶς ἐναντίον τοῦ Μάρτυρος. Θά τόν σκότωναν ἐκείνη τή στιγμή, ἀλλά ὁ πασᾶς τούς ἐμπόδισε. Τόν καταδίκασε ὁμως σέ πεντακόσιους ραδισμούς, τούς ὁποίους ἔπρεπε νά ὑποστῇ σέ διάστημα δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Ὅσα καί τά χρόνια του!

Ἀμέσως ἐπέδωκαν σ' αὐτόν τήν πρώτη ποινή, ἐνῶ συγχρόνως τόν παρότρυναν ν' ἀπαρνηθεῖ τόν Χριστό. Ἀντί ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ μικρός Μάρτυρας ἐξυμνοῦσε τόν Κύριο.

Τό Μαρτύριο συνεχίστηκε ἐπὶ δεκατέσσερις ἡμέρες! Ἐν τούτοις ὁ νεαρός Ἑλληνας δέν ἔπαυσε νά λέει στοὺς δημίους:

– Τό σῶμα μου ἀνήκει σέ σᾶς, ἀλλά ἡ ψυχὴ μου στόν Θεό, τόν Ὅποϊον οὐδέποτε θά ἐγκαταλείψω, ἀλλ' οὔτε καί τήν Παρθένον Μαρίαν!

Μετά τίς δεκατέσσερις ἡμέρες, ὁ Γιουσούφ ἔδιωξε περιφρονητικά τόν Χριστόδουλο, ὀνομάζοντάς τον σκύλο! Καί ὁ μικρός Μάρτυρας ἔφυγε ἀπό τήν φυλακή, παίρνοντας μαζί του πολλῶν Μαρτύρων τά αἱματοδαμμένα κουρελιασμένα ρούχα, ὅπου μ' αὐτά γίνονταν πολλές θαυμαστές θεραπείες.

Στό πρόσωπο τοῦ νεαροῦ Νεομάρτυρος, ὁ Γάλλος Πρόξενος θαύμασε τήν Χριστιανική Ἑλληνική νεότητα. Ἀσφαλῶς κι ἐμεῖς τόν θαυμάζουμε, ζητώντας τίς πρε-

σβεῖες του ὥστε νά χειραγωγήσει ὁ Χριστός τήν σημερινή
έλληνική νεότητα στήν ἀρετή καί στήν σωτηρία.

Εἶθε

**Ἀπολυτίκιον Νεομαρτύρων
Θείας πίστεως (ἦχος γ')**

* * *

Φῶς ἐξέλαμψας θεογνωσίας,
Μάρτυς ἔνδοξε, Ἀναστασία,
εὐψυχίαν προβαλοῦσα πανθαύμαστον·
σύν Χριστοδούλῳ ἐφήβῳ θεόφρονι,
Ἀγαρηνῶν τε τήν πλάνην κατήσχυνας.
Στέφος ἄφθαρτον
ὥς πίστιν Χριστοῦ τηρήσασα,
ἐκτήσω καλλιμάρτυς παναοίδιμε.

Ὁ Κύριος ἐγγύς

Αν ὁ Κύριος εἶναι κοντά σέ κάθε ἀγωνιζόμενο χριστιανό, πόσο μάλλον σ' ἐκείνους πού πάσχουν γιά τήν ἀγάπη Του. Σέ κάθε ἐποχή, σέ κάθε γενεά, ἡ ἐνίσχυση καί ἡ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι δεδομένη. Αὕτη εἶναι πού χαρίζει τήν νίκη ἐνός Μαρτυρίου ἢ μιᾶς Ὁμολογίας.

Τά συναξάρια τῶν Μαρτύρων καί Νεομαρτύρων τῆς πίστεώς μας εἶναι γεμάτα ἀπό συγκλονιστικά περιστατικά ἐμφανίσεων τοῦ Κυρίου εἴτε στή φυλακή εἴτε κατά τή διάρκεια τοῦ Μαρτυρίου. Ἀπό τά ἀναρίθμητα, ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά μόνο τρία.

Ας θυμηθοῦμε τήν ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου στούς Τεσσαράκοντα Μάρτυρες τῆς Σεβαστείας, ὅπου εὐδόκησε νά τοὺς ἐπισκεφθεῖ μέσα στήν φυλακή τους, τήν παραμονή τοῦ Μαρτυρίου τους στήν παγωμένη λίμνη. Στήν θέα Του ἀλλοιώθηκαν οἱ Μάρτυρες ἀπό θεία ἀγάπη. Προγεύτηκαν τήν ἀγαλλίαση τῆς οὐράνιας βασιλείας Του. Τί τοὺς εἶπε; «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται. Θαρσεῖτε καί μή φοβῆσθε τάς βασάνους αὐτῶν, διότι εἶναι προσωριναί. Νομίμως ἀθλήσατε, ἵνα δικαίως στεφανωθῆτε»!

* * *

Στὴν ἁγία Μεγαλομάρτυρα Βαρβάρα ἐμφανίστηκε ὁμοίως στὴν φυλακὴ τῆς περὶ τὸ μεσονύκτιο καὶ ἄκτιστο Φῶς πλημμύρισε τὸν χῶρο. Ὑπεράνω δὲ αὐτοῦ τοῦ φωτός φάνηκε ὁ Δεσπότης Χριστός, ὁ Ὅποιος τῆς ἔδωσε θάρρος καὶ τῆς εἶπε: **«Μὴν φοδηθῆς καθόλου, ἀλλὰ νὰ μείνεις σταθερὴ στὴν πίστη σου κι ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντοτε μαζί σου καὶ θὰ σέ ἔχω κάτω ἀπὸ τὴν προστασία μου!»**.

* * *

Σ ἅγιος Νεομάρτυς Μιχαὴλ τῶν Ἀγράφων, δέχτηκε ἐπίσκεψη τοῦ Κυρίου στὴν φυλακὴ, ὁ Ὅποιος τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ κάθε φόβο γιὰ τὰ μαρτύρια.

Ὅταν δὲ δικαζόταν, παρακίνησε τὸν δικαστὴ νὰ μὴν καθυστερεῖ τὴν ἐκτέλεση τῆς θανατικῆς ποινῆς «διὰ πυρᾶς», ὅπως εἶχε ἀποφασεῖ, διότι εἶπε: **«Βιάζομαι νὰ προσφερθῶ θυσία στὸν Θεό μου, νὰ καῶ σὰν ἄρτος ἐκλογῆς, πρόσφορο στὸ θυσιαστήριο τῆς Ἀγίας Τριάδος!»**. Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὸν δικαστὴ -ἂν καὶ ἀλλόπιστος- νὰ ἀναλυθεῖ σὲ δάκρυα! Συνῆλθε ὁμως γρήγορα καὶ ἐπικύρωσε τὴν καταδίκη.

Ἄρα, ὁ Κύριος ἐγγύς
καὶ φόβος οὐδεὶς...

“Ένας άλλου είδους ήρωϊσμός

Τό νά ἀντιστεκό-
μαστε στό κακό
σέ ὅλες τίς μορφές του,
τό νά δαμάζουμε τόν
ἐαυτό μας καί τίς ἐπιθυ-
μίες του, τό νά ἀδιαφο-
ροῦμε γιά τά ὁποιαδή-
ποτε σχόλια ἀκολου-
θώντας γενναῖα τόν Χρι-
στό, αὐτό εἶναι ὁ πιό
μεγάλος ήρωϊσμός.

Εἶναι γνωστοί οἱ ἀ-
γῶνες πού ἔκανε τό Βυ-

ζάντιο μέ τούς βόρειους γείτονες, τούς Βουλγάρους.
Πάντα υπέβλεπαν τήν Βυζαντινή ἐπικράτεια καί εἰδικώ-
τερα τήν Ἑλλάδα. Τό ἀκρωτήριο αὐτό τῆς Εὐρώπης, πού
ἀκοίμητος ὁ φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ πλέον ἐκλε-
πτυσμένου πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, φωτίζε καί φωτίζει
τά σκοτάδια τῆς ἀγνωσίας καί τῆς βαρβαρότητας.

Πάντα ποθοῦσαν οἱ Βούλγαροι τήν ἔξοδο στό Αἰγαῖο
εἰς βάρος τῆς μικρῆς Ἑλλάδας. Κι ἔτσι οἱ πόλεμοι
ὑπῆρξαν σφοδροί καί παρατεταμένοι, εἰδικά κατά τήν
βυζαντινή ἐποχή.

Κάποτε ὅμως, σέ μία ἀπό τίς μάχες αὐτές, οἱ Βυζαντι-
νοί νίκησαν μέν, ἀλλά δυστυχῶς γιόρτασαν τήν νίκη μέ
ἀσωτία καί ἀμαρτωλές διασκεδάσεις. “Ολοι! Ἐκτός ἀπό
ένα στρατιώτη, τόν Νικόλαο.

Αὐτός ἦταν ἀγνό παλλικάρι, μέ χριστιανική συνείδηση

καί Θαυμαστή αὐτοκυριαρχία. Στίς προσκλήσεις τῶν συστρατιωτῶν του νά τοὺς μιμηθεῖ, ἔμεινε ἀδιάφορος καί στίς κοροϊδίες τους ἀπαθής. Εἶχε τόν ἥρωϊσμό νά δέχεται τίς εἰρωνεῖες τους ἀνεξίκακα, ἀλλά καί χωρίς νά τόν ἐπηρεάζουν. "Ἦθελε ν' ἀρέσει στόν Θεό καί ὄχι στοὺς ἀνθρώπους. Δέν ἦταν ἀνθρωπάρεσκος. Δέν τοὺς κατέκρινε, ἀλλά λυπόταν γιά τό κατάντημά τους.

Τό βράδυ κοιμήθηκαν ὅλοι βαρειά, ἀπ' τό μεθύσι. Ἀπό τόν στρατηγό μέχρι τόν τελευταῖο στρατιώτη. Οἱ Βούλγαροι ὅμως εἶχαν κρυφτεῖ στό γειτονικό δάσος καί παραμόνευαν! Ἐπese καί ὁ Νικόλαος νά κοιμηθεῖ στήν σκηνή του, κάνοντας πρῶτα τήν προσευχή του. Κάποια στιγμή τῆς νύχτας, Ἄγγελος σταλμένος ἀπό τόν Κύριο ἐφάνιστηκε στόν ὕπνο του καί τοῦ εἶπε:

— Σήκω, Νικόλαε, καί φύγε γρήγορα ἀπό τό στρατόπεδο, ἀπό τή νότια πλευρά, γιατί ὅλοι αὐτοί οἱ ἄσωτοι θά σφαγοῦν! Νά, κοίταξε τί θά γίνει, τοῦ εἶπε καί τοῦ ἔδειξε τό στρατόπεδο γεμάτο ἀπό πτώματα κοντά-κοντά. Δέν φαινόταν καθόλου ἡ γῆ! Μόνον μία θέση ὑπῆρχε κενή, στό σχῆμα ἑνός ἀνθρωπίνου σώματος!

— Αὐτή εἶναι ἡ δική σου θέση, Νικόλαε! Σ' ἔσένα χαρίζει ὁ Θεός τήν ζωή, γιατί εἶσαι καί ἔμεινες ἀγνός!, τοῦ ἐξήγησε ὁ Ἄγγελος.

Στό θέμα αὐτό ἔφριξε ὁ νεαρός στρατιώτης καί παρέκάλεσε ἐπίμονα τόν ἅγιο Ἄγγελο νά τοῦ ἐπιτρέψει νά εἰδοποιήσει τό στράτευμα γιά τόν κίνδυνο πού διέτρεχε. Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

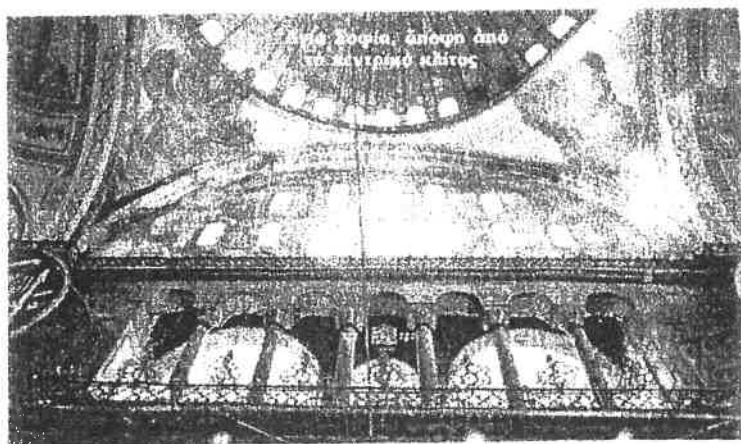
— Ἀφοῦ ἐπιμένεις, κάνε το, ἀλλά δέν πρόκειται κανεῖς νά σ' ἀκούσει!

Σ' αὐτό τό σημεῖο ξύπνησε ταραγμένος ὁ Νικόλαος καί βλέποντας πράγματι, ὅταν βγῆκε ἀπό τήν σκηνή, τίς σκιές

τῶν Βουλγάρων νά κινοῦνται πρὸς τό στρατόπεδο, ἔτρεξε στίς σκηνές καί τοῦ στρατηγοῦ καί τῶν ὑπολοίπων καί προσπάθησε νά τοὺς ξυπνήσει.

Μάταιος ὁ κόπος! Μισοκοιμισμένοι τόν ἔδρισαν καί τόν ἔδιωξαν! Τότε ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ πού τοῦ ὑπέδειξε ὁ ἅγιος ᾽Αγγελος καί πράγματι μπόρεσε καί διγῆκε ἀπό τό στρατόπεδο χωρίς νά τόν ἀντιληφθοῦν οἱ ἐχθροί. Σέ λίγο ἔγινε ὁ μέγας ὄλεθος. Οἱ κοιμισμένοι καί μεθυσμένοι ἄνδρες ἐσφάγησαν ὅλοι! Ὁ Νικόλαος ἦταν ὁ μόνος πού σώθηκε καί ἀνήγγειλε τήν καταστροφή!

Γιά μιὰ ἀκόμη φορά βλέπουμε τόν Θεό νά βραβεύει τήν ἀγνότητα. Ἀσθένειες θανατηφόρες ἀλλά καί μεγάλες δυστυχίες πλήττουν αὐτούς πού τοὺς κυβερνοῦν τὰ πάθη. Χάνουν τήν ψυχική καί σωματική τους ὑγεία ὅσοι δέν ὑπακούουν στήν συνείδησή τους καί δέν τηροῦν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ πού λέει: «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμί» (Α' Πέτρο. α' 16). Οἱ δέ καθαροί ἀπό τήν ἁμαρτία, εἶναι εὐλογημένοι, ὑγιεῖς καί δοκιμάζουν ἀπ' αὐτή τή ζωὴ τήν ἀληθινὴν χαρὰ καί εὐτυχία. Μοσχοβολοῦν δέ σάν τὰ κρίνα, γιατί ἡ ἀρετὴ εἰδικὰ τῆς ἀγνότητος εἶναι εὐωδία!

Μία ωραία τοποθέτηση τοῦ Γέροντος Παΐσιου

Ὡς γνωστόν, ὁ γέροντας Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης, πολλές φορές συζητοῦσε μέ νέους πού τόν ἐπισκέπτονταν στό Ἅγιο Ὄρος γιά νά βοηθηθοῦν. Σέ μία ἀπό τίς συζητήσεις κάποιος νέος διατύπωσε τήν ἐξῆς ἀντίρρηση:

– Γέροντα, ἂν βλέπουμε κάποιον ἄνθρωπο πεσμένο στήν ἁμαρτία, πρέπει νά διατηροῦμε σεβασμό γιά τό πρόσωπό του καί νά τόν ὑπολογίζουμε;

Κι ὁ Γέροντας;

– Νά σέ ρωτήσω κι ἐγώ παιδί μου. Ἄν ἐκεῖ πού περπατᾷς στόν δρόμο, δεῖς μιά εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας πεσμένη μέσα στή λάσπη, σάν Ὁρθόδοξος βαπτισμένος χριστιανός, τί θά κάνεις; Θά τήν ἀφήσεις ἐκεῖ; Θά τήν πατήσεις γιά νά πάει πιό βαθιὰ μέσα στήν λάσπη ἢ θά σκύψεις νά τήν σηκώσεις, νά τήν καθαρίσεις, νά τήν ἀσπαστεῖς καί νά τήν βάλεις ψηλά στό εἰκονοστάσι;

– Θά τήν σηκώσω, Γέροντα, ἀπάντησε ὁ νέος.

– Ἐ, λοιπόν, συνέχισε ὁ Γέροντας. Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἄν τόν δεῖς πεσμένον στήν

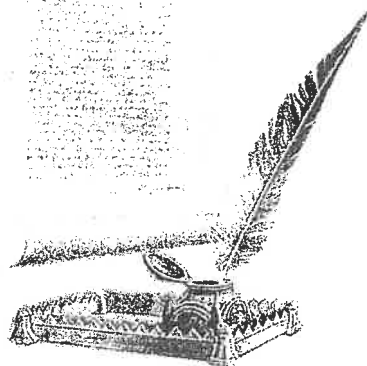
λάσπη τῆς ἁμαρτίας, σκύψε καί προσπάθησε νά τόν σηκώσεις. Μή τόν πατήσεις μέ τήν κατάκριση. Μήν ἐκμεταλλευθεῖς τήν πώση του καί τόν πᾶς πιάσῃ, γιατί τότε θά χαθεῖς κι ἐσύ μαζί του...

Νά μισεῖς τήν ἁμαρτία πού τόν κατήντησε ἔτσι, ἀλλά νά συμπονᾷς τόν ἁμαρτωλό. Ὅπως δίδαξε κι ἔπραξε ὁ Χριστός μας. Αὐτό ἀκριβῶς ἐφάρμοσαν καί οἱ ἅγιοι τῆς ἐκκλησίας μας. Βοήθησε μέ ἀνιδιοτέλεια, μέ σεβασμό πρὸς τό ἀνθρώπινο πρόσωπο, ὅμως χωρίς συναισθηματισμούς. Πρόσεχε καί σύ τόν ἑαυτό σου, **γιατί σιούς ἀπρόσεκτους ἡ πώση εἶναι πολύ κοντά**. Προσευχήσου καί ζήτησε τήν βοήθεια ἐμπείρων πνευματικῶν προσώπων πού καί μποροῦν καί γνωρίζουν πῶς νά βοηθήσουν.

**Νεομάρτυρες
από τόν 17ο
έως και
τόν 20ο αιώνα**

«Ἀγάπησον τοὺς ἁγίους,
ἵνα ἐλεηθῇς δι' αὐτῶν... (Ἀββᾶς Ἡσαΐας)

**Ἀπολυτίκιον ἁγίου Νεομάρτυρος Εὐγενίου
τοῦ Ρώσου**

(Κατεπλάγη Ἰωσήφ... ᾠχος δ')

Λάτρης ὤφθης τοῦ Χριστοῦ
καί τοῦ τιμίου Του Σταυροῦ,
θεῖε ὁμολογητά, τῆς Θεότητος Αὐτοῦ
Νεομαρτύρων ἀγλαΐσμα καί λαμπρότης,
Εὐγένιε σοφέ καί γενναιότατε,
Ρωσίας ὁ βλαστός ὁ ἐνθεώτατος,
τῶν Ὁρθοδόξων καύχημα καί στέφανος
καί τῆς Ἑλλάδος ὁ ὄμορος,
θερμός προστάτης ὅς φιλαδέλφως
ἐκζητεῖς θεῖον ἔλεος.

(ὄμορος: γείτονας)

ΡΩΣΙΑ

Εὐγένιος Ροντιόνωφ

Ὁ Νεομάρτυς Ὁμολογητὴς τῶν ἡμερῶν μας.
(Ἡμέρα Μαρτυρίου τοῦ ἡ 23ῃ Μαΐου 1996)

Ένα νέο ἀστέρι τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνέτειλε στά χρόνια μας, γιὰ νά φωτίσει καί νά διαλύσει τό σκοτάδι τῆς ἀπιστίας, τοῦ ὕλισμοῦ, τῆς δειλίας καί τῶν συμβιβασμῶν.

Αὐτός εἶναι ὁ τρισχαριτωμένος νεαρός Ρῶσος (μόλις 19 ἐτῶν!) Εὐγένιος Ροντιόνωφ. Μαρτύρησε μέ ἀποκεφαλισμό ἀπό μουσουλμάνους Τσετσένους, ὅταν ἔπεσε στά χέρια τους αἰχμάλωτος, ἐνῶ ὑπηρετοῦσε τήν στρατιωτική του θητεία στά συνοριακά φυλάκια τῆς Τσετσενίας, στίς 23 Μαΐου 1996.

Ὁ Εὐγένιος γεννήθηκε τὸ 1977 στὸ χωριὸ Κουρίλοβο, κοντὰ στὴ Μόσχα. Ἦταν τὸ μοναδικὸ παιδί τῆς οἰκογένειας καὶ βαπτίστηκε χριστιανὸς στὴν παιδική του ἡλικία. Στά δώδεκά του χρόνια, τὸ 1989, ἡ γιαγιά του τὸν πῆγε γιὰ νὰ ἐξομολογηθεῖ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ νὰ κοινωνήσει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἐκεῖ ὁ ἱερεὺς τοῦ χάρισε ἓνα Σταυρό! Ἀπὸ τότε ὁ Εὐγένιος δέν τὸν ἀποχωρίστηκε ποτέ. Οὔτε στὸν θάνατό του! Ἀκόμα καὶ ὅταν ἡ μητέρα του Λιουμπόβ (Ἀγάπη) τοῦ ἔλεγε νὰ βγάζει κάποτε τὸν Σταυρό γιὰ νὰ μὴν τὸν εἰρωνεύονται οἱ συμμαθητές του, ὁ Εὐγένιος δέν ἀπαντοῦσε ἀλλὰ καὶ δέν ὑπῆκουε σ' αὐτὴν τὴν συμβουλή.

Ὁ Σταυρὸς ἦταν ὅ,τι πιὸ πολὺτιμο στὴν ζωὴ του. Ποτέ δέν τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Βαπτίσεώς του. Τελικὰ ἔμελλε νὰ γίνεи ὁμολογητὴς καὶ μάρτυς Χριστοῦ.

Κατὰ τὴν αἰχμαλωσία του διετάχθη ἀπὸ τὸν Τσετσένο δῆμιο Χαΐχοροέβ δεκαῆξι φορές νὰ βγάλει τὸν Σταυρό του καὶ νὰ γίνεи μουσουλμάνος. Ὁ Εὐγένιος ὅμως ἀρνήθηκε νὰ βγάλει τὸν Σταυρό. Παρὰ τίς ὑποσχέσεις, τίς ἀπειλές καὶ τοὺς ξυλοδαρμούς οὔτε λύγισε οὔτε ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Τελικὰ, ὅπως ὁμολόγησε ὁ ἴδιος ὁ δῆμιος, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι!

Ἡ μητέρα του, ὕστερα ἀπὸ ἑννέα μῆνες, πολλές περιπέτειες καὶ πολλὰ χρήματα πού πλήρωσε στοὺς μουσουλμάνους, πέτυχε νὰ τῆς δώσουν τὸ λείψανο τοῦ παιδιοῦ της. Τὰ χρήματα τὰ ἐξοικονόμισε ἡ μητέρα του πουλῶντας τὸ διαμῆρισμα πού εἶχε καὶ ὅ,τι ἄλλο, μέχρι καὶ ροῦχα.

Ἐνταφίασε τὸν μάρτυρα στὸ Κουρίλοβο. Ὁ πατέρας του πέθανε ἀπὸ συγκοπή στὸν τάφο τοῦ παιδιοῦ του, ἡ δὲ μητέρα του ἔγινε γνωστή σ' ὅλη τὴν Ρωσία ὡς μητέρα Μάρτυρος τοῦ Χριστοῦ.

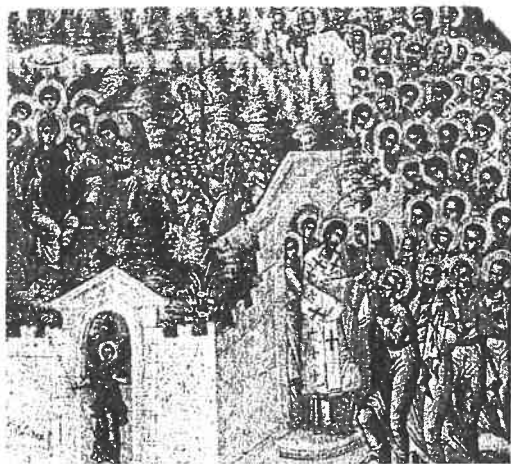
Σημειωτέον ὅτι ὁ ἅγιος Μάρτυρας Εὐγένιος ἄρχισε νά ἐμφανίζεται σέ διάφορα πρόσωπα καί νά θαυματουργεῖ, λέγοντάς τους πώς εἶναι ὁ Μάρτυς Εὐγένιος. Συνήθως ἐμφανίζεται μέ πορφυρό πύρινο μανδύα (σύμβολο τῶν Μαρτύρων) καί δοθεῖ ἰδιαίτερα ἀσθενεῖς πού ὑποφέρουν, αἰχμαλώτους καί φυλακισμένους καί ὅσους ἔχουν ἀνάγκη.

Κάποιοι τραυματίες στρατιῶτες πού τούς παρουσίαστηκε στό νοσοκομεῖο ὅπου νοσηλεύονταν καί τούς ἀνακούφισε ἀπό ἀφόρητους πόνους, τόν ἀναγνώρισαν ὅταν εἶδαν τήν εἰκόνα του στήν Ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος στήν Μόσχα. Ἐπίσης εἰκόνες τοῦ Μάρτυρος εὐωδιάζουν!

«Εὐγένιε πολὺάθλε, σύγχρονε Μάρτυς καί σταυροφόρε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε γιά ὅλους ἐμᾶς τούς χριστιανούς τοῦ 21ου αἰῶνος καί στήριξε ὅλους μας καί ἰδιαίτερα τούς νέους στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ».

Ἀμήν

Ἱερή νοσταλγία

Τὴν βασιλεία Σου νοστάλγησα, Χριστέ μου
γιὰ νὰ βρεθῶ μαζί μ' αὐτούς πού Σ' ἀγαπήσαν.
Κοντά σ' αὐτούς πού ζωντανή εἰκόνα
τῆς ὁμορφιάς κι ἀγιωσύνης Σου ἦσαν.

Σ' αὐτούς π' ἀληθινά τόν ἑαυτό τους λησμονῆσαν,
πού καθαροί σάν κρύσταλλο ὑπῆρξαν,
πού ὅ,τι δικό Σου, Θεέ μου, ἀγαπήσαν,
γιὰ τὴν Ἀλήθεια καί πεθάνανε καί ζῆσαν!

Μ' ὅλους αὐτούς πού καί τό θέλουν καί μποροῦν
ὅπως καί τούς ἀγάπησα νά μ' ἀγαπήσουν
καί ἀπό τὴν Χάρι πού τούς ἔδωσες,
κάτι καί μένα νά χαρίσουν...

«Αὐτός εἶναι Νεομάρτυράς μου!»

Μερικές φορές, όταν ὁ Θεός εὐδοκεῖ, ἀκόμη καί μ' ἕνα ὄνειρο ἀποκαλύπτεται κάποια οὐράνια πραγματικότητα. Ἔτσι εἶναι καί αὐτή ἡ περίπτωση πού θ' ἀφηγηθοῦμε, ὅπως τήν ἀκούσαμε ἀπό τήν εὐλαβῆ καί ταπεινή ψυχούλα πού εἶδε μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς της τήν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Εἶδε λοιπόν πῶς βρέθηκε μέσα σέ μιά ὑπερκόσμου Ἐκκλησία, φτιαγμένη ἀπό Φῶς! Τό ἐσωτερικό τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς ἔμοιαζε μέ τό ἐσωτερικό μιᾶς ἐπίγειας Ἐκκλησίας, πλὴν ὅμως ὅλα «ἔπλεαν» μέσα στό φῶς τοῦ Θεοῦ!

Γιά μιά στιγμή οἱ ἅγιοι πού ἦσαν ἀγιογραφημένοι στούς τοίχους της, ἀκόμη καί ψηλά στόν τρούλλο, ἄρχισαν ὁλοζώντανοι νά κατεβαίνουν μέσα στήν Ἐκκλησία! Κινοῦνταν ἀπαλά, σάν νά πετοῦσαν, ἀνάλαφροι καί ἄυλοι, ἀλλά ὁλόφωτοι καί μέ θεία ὠραιότητα.

Ξαφνικά ἀκούστηκαν βήματα βαρειά, σάν ἀπό ρωμалеό ἄνδρα, πρὸς τήν δεξιὰ πύλη τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Πράγματι, ἐκεῖνος ἦταν! Φοροῦσε τά στρατιωτικά του ἄβλα ροῦχα κι ἔλαμπε ὁλόκληρος. Μέσα στόν χορό τῶν ἁγίων ὑπερεῖχε καί σάν νά ἦταν ὁ τελετάρχης τῆς οὐράνιας αὐτῆς συνάξεως.

Τότε, μέσα ἀπό τό Ἱερό τοῦ ὑπερκόσμου αὐτοῦ Ναοῦ, βγῆκε ἕνας Οὐράνιος Ἄνθρωπος, τόν Ὅποῖον δύσκολα μποροῦσε κανεὶς νά ἀντικρύσει. Ἐλάμπε πιό πολύ κι ἀπ' τόν ἥλιο. Ἦταν ὁ Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός! Παρ' ὅλ' αὐτά μπόρεσε νά διακρίνη ἡ ψυχὴ αὐτῇ ὅτι εἶχε λευκά

μαλλιά. (Αυτό θυμίζει τό όραμα τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη (᾿Αποκ. 1,14), ό όποῖος εἶδε τό Χριστό μας μέ λευκά μαλλιά σάν τό χιόνι καί μέ όφθαλμούς σάν φλόγες πυρός). Μέσα στά χέρια Του κρατοῦσε τό σῶμα ενός Νεομάρτυρα!

Μέ ἄπειρη στοργή ἀλλά καί μέ καμάρι -νά τό ποῦμε ἀνθρωπίνως- στράφηκε πρός τούς ἁγίους πού Τόν περιέβαλλαν καί εἶπε:

– Αὐτός εἶναι Νεομάρτυράς μου!

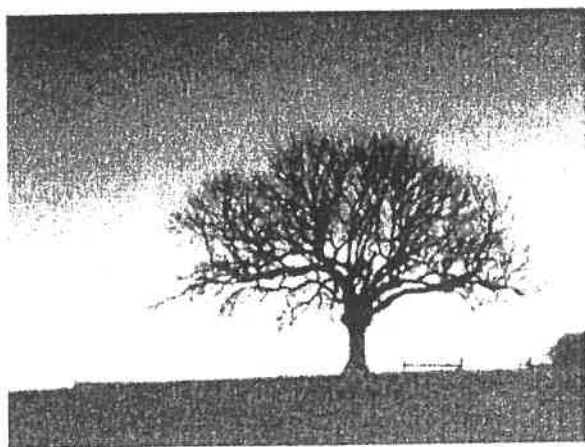
Μέχρι ἐκεῖ ἐπέτρεψε ό Θεός ν' ἀποκαλυφθεῖ ἡ οὐράνια δόξα ενός Νεομάρτυρα καί ἡ θεϊκή εὐαρέσκεια τοῦ Χριστοῦ γιά τήν θυσία του. Αὐτό ἀρκεῖ όμως γιά νά καταλάβουμε τί δόξα εἶναι γιά τή στρατευομένη ἀλλά καί τήν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία οἱ Νεομάρτυρες.

Εἶθε νά προσβεύουν, μέ τήν μεγάλη παρηγορία πού ἔχουν πρός τόν Σωτῆρα Χριστό, καί γιά μᾶς.

Ὁ Νεομάρτυρας πρὸς τὸν Χριστό.

Στά Θεϊκά τά χέρια Σου
κράτησες τό κορμί μου.
Ἐπάνω του χαράκτηκε
μέ ξίφος καί μέ τή φωτιά
ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη μου γιά Σέ,
καί ἡ ψυχή μου!
Γιά Σένα πλήν ἀπέθανε θνητός,
γιά μένα ὅμως Σύ,
ἄνθρωπος καί Θεός!

«Δέν μπορεῖ κάποιος νά εἶναι μέ τήν μισή του καρδιά
Χριστιανός, ἀλλά μόνον ὁλοκληρωτικά ἢ καθόλου».

* * *

«Ἡ μόνη πραγματική εὐτυχία καί ἱκανοποίηση βρί-
σκεται ἀκριβῶς στό μαρτύριό μας!».

(π. Σεραφεῖμ Ρόουζ)

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Ἁγία Φιλοθέη

(11 ἐτῶν!)

Μαρτύρησε γιά τήν ἀγάπη «τοῦ πλησίον»

Στήν πόλη Ἀργκες τῆς Ρουμανίας, βρίσκεται ἡ Μονή Κούρτεα.

Τό καθολικό τῆς Μονῆς, ἀφιερωμένο στήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, εἶναι ἓνα ἀριστούργημα ἀρχιτεκτονικῆς καί διακοσμητικῆς τέχνης. Κτίστηκε τόν 16ο αἰῶνα.

Στό παρεκκλήσιο τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, σέ ἀργυρῇ θήκῃ, βρίσκεται τό λείψανο τῆς ἁγίας Φιλοθέης, ἡ ὁποία «ἐτελειώθη μαρτυρικῶς» σέ ἡλικία μόλις ἔντεκα χρόνων!

Ἡ ἁγία Φιλοθέη καταγόταν ἀπό τό Τύρνοβο τῆς Βουλγαρίας. Νωρίς πέθανε ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία πρόλα-

δε νά τήν διδάξει τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους. Ὅσο μεγάλωνε, τόσο προόδευε στήν ἀρετή. Ἀγαποῦσε καί συμπονοῦσε ἰδιαίτερα τούς φτωχοὺς. Πότε μοίραζε τό φαγάκι της καί πότε κι αὐτά τὰ ροῦχα της.

Ὁ πατέρας της ξαναπαντρεύτηκε, ἀλλά ἡ μητριά της δέν τῆς φερόταν καθόλου καλά.

Ἡ Φιλοθέη ὅμως, γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἔκανε ὑπομονή.

Κάποια ἡμέρα τήν ἔστειλε ἡ μητριά της νά πάει φαγητό στόν πατέρα της πού δούλευε στό χωράφι. Πηγαίνοντας ὅμως, συνάντησε μερικά πεινασμένα ὄρφανά καί φτωχοὺς, καί μοίρασε τό φαγητό. Τό βράδυ, ὁ πατέρας της, παραπονέθηκε στήν γυναῖκα του κι ἐκείνη τοῦ εἶπε πῶς τοῦ ἔστειλε φαγητό μέ τήν Φιλοθέη.

Τήν ἄλλη ἡμέρα τήν παρακολούθησε ὁ πατέρας της καί σάν τήν εἶδε νά μοιράζει τό φαγητό του, ὀρμησε, τήν ἔδεσε μ' ἓνα σχοινί, τήν χτυποῦσε μ' ἓνα ξύλο καί τήν τσαλαπατοῦσε μέ τά πόδια του!

Ἔτσι τό μικρό κοριτσάκι ἄφησε τήν τελευταία του πνοή!

Ὁ πατέρας της προσπάθησε νά σηκώσει τό σῶμα της, ἀλλά ἦταν τόσο βαρὺ, ὥστε τό ἄφησε καί πῆγε νά παραδοθῇ στίς ἀρχές.

Στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου κατέφθασε καί ὁ Μητροπολίτης μαζί μέ ἱερεῖς καί πολλοὺς πιστούς. Προσπάθησαν, ἀλλά δέν μπόρεσαν νά σηκώσουν τήν Μάρτυρα.

Ἀρχισαν τότε νά μνημονεύουν μοναστήρια καί Ἐκκλησίες τῆς Βουλγαρίας, γιά νά ἰδοῦν ποῦ θέλει ἡ ἀγία νά μεταφέρουν τό σκήνωμά της. Τό σῶμα ὅμως παρέμενε ἀσίκητο!

“Όταν ανέφεραν τήν Μονή τῆς Κούρτεα τῆς Ρουμανίας, τό σῶμα ἔγινε πανάλαφρο! Ὅποτε μεταφέρθηκε ἐκεῖ, στήν Ὁρθόδοξη Ρουμανία! Τό λείψανο τῆς μικρῆς Φιλοθέης παραμένει ἄφθαρτο!

Τίμησε ὁ Θεός τήν θυσιαζομένη ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον, στό πρόσωπο τῆς ἐντεκάχρονης ἀγίας. Εἶναι δέ τό σκήνωμά της πηγὴ ἰάσεων.

Εἶθε νά πρεσβεύει πρὸς τόν Κύριο νά δώσει καί σ’ ἐμᾶς τέτοια γνήσια ἀγάπη γιά τόν συνάνθρωπό μας.

* * *

ᾠδὴ Ἀπολυτίκιον
Ἕρκος γ’ (Τήν ὠραιότητα)

Τήν ὠραιότητα τῆς εὐσπλαγχνίας σου,
καί τήν ἀσύγκριτον φιλανθρωπίαν σου,
ὁ σὸς πατήρ μή αἰδεσθεῖς,
σέ ἔπληξεν, ἄθλοφόρε,
ξύλοις καί λακτίσμασι,
Φιλοθέη πανθαύμαστε,
καί σοί ἐπροξένησεν
μαρτυρίου τόν στέφανον.
Διό ὥς παιδομάρτυς τιμᾶσαι,
ὕμνους ἡδεῖς προσδεχομένη.

«Ὁ δοκιμασία εἶναι μιά ἔνδειξη ἑνός
ἄλλου Βασιλείου, στό ὁποῖο ἀτενίζουμε. Ἐάν,
ὄντας χριστιανοί, εἴμασταν εὐτυχεῖς σέ αὐτή τή
ζωή, δέν θά χρειαζόμασταν τήν βασιλεία τῶν
Οὐρανῶν».

(π. Σ.Ρ.)

Ὁ ἅγιος παῖς μοναχός Μπογόλεπ

(7 ἐτῶν!)

17^{ος} αἰῶνας (νότια Ρωσία)

Σὲ ἑπταετῆς Μπόρις (μετέπειτα μοναχός Μπογόλεπ) ἦταν γυιός εὐγενῶν καὶ θεοσεβῶν γονέων, πού ζοῦσαν στήν περιοχή τοῦ Ἀστραχάν (νοτιανατολική Ρωσία). Βασιλιάς ἐκεῖ ἦταν ὁ Ἀλέξιος Μιχαήλοβιτς (1645-1676).

Ὁ Μπόρις, σέ ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν προσβλήθηκε ἀπό μιά ὀδυνηρή καί ἀγιάτρευτη ἀρρώστια γιά τά χρόνια ἐκεῖνα. Οἱ δικοί του, μέ πολύ πόνο παρακολουθοῦσαν τό μαρτύριο τοῦ μικροῦ ἀλλά καρτερικοῦ καί ἁγιασμένου παιδιοῦ.

Μιά ἡμέρα, ἐνῶ τό σπῆτι ἦταν ἀνάστατο, παρουσιάστηκε ἓνας μοναχός ζητῶντας φιλοξενία. Μόλις τόν εἶδε τό μικρό ἀγόρι, φλογίστηκε ἀπό θεῖο ἔρωτα καί ζήτησε ἀπό τούς γονεῖς του, χωρίς καθυστέρηση, νά ἐνδυθεῖ τό ἅγιο ἀγγελικό Σχῆμα τῶν μοναχῶν! Αὐτοί ὑπάκουσαν καί τό παιδί ἐκάρη, λαμβάνοντας μάλιστα τό Μεγάλο Σχῆμα, μέ

τό ὄνομα Μπογόλεπ. Μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες τό ἅγιο παιδί κλήθηκε στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, μέ συνοδεία ἀγγέλων καί ἁγίων.

Οἱ γονεῖς θρήνησαν γιά τόν χωρισμό του, ἀλλά καί γεμάτοι θεία χαρά τό ἐνταφίασαν στό Ναό τῆς Ἀναστάσεως κοντά στό θυσιαστήριο, ἔτσι πού νά μποροῦν νά βλέπουν τόν τάφο του ἀπό τό σπίτι τους.

Λίγο ἀργότερα σέ μιὰ ἐπανάστασι ἕνας στασιαστής, ὁ Ραζίν, θέλησε νά καταστρέψει ἐκ θεμελίων τήν πόλη πού ζοῦσε ὁ μικρός ἅγιος, τό Τσέρνυ-Γιάρ. Ὅταν πλησίασαν ὁμως οἱ Τάταροι, διέκριναν πάνω στά τείχη τῆς πόλεως, ἕνα παιδί μέ μοναχικό ἔνδυμα, πού τούς φώναζε:

– Φύγετε, καταραμένοι! Δέν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτε κατά τῆς πόλης αὐτῆς, γιατί ὁ Θεός μέ ὄρισε φύλακά της!

Αὐτοί ὥστόσο προσπάθησαν νά εἰσβάλλουν, ἀλλά μιὰ ἀόρατη δύναμι τούς συγκράτησε καί ξαφνικά τυφλώθηκαν. Τότε τράπηκαν σέ φυγή.

Καί στά ἐπόμενα χρόνια ἡ πόλη τοῦ Τσέρνυ-Γιάρ σώθηκε καί πάλι ἀπό τούς Τατάρους μέ ἐπέμβαση τοῦ ὁσίου Μπογόλεπ, πού καταδίωξε τούς εἰσβολεῖς καθάλα σέ ἄσπρο ἄλλογο!

Ὁ ἅγιος παῖς μοναχός μεσίτευε ἐπίσης γιά τήν θεραπεία ἀρρώστων καί θεράπευσε πολλούς ἀσθενεῖς.

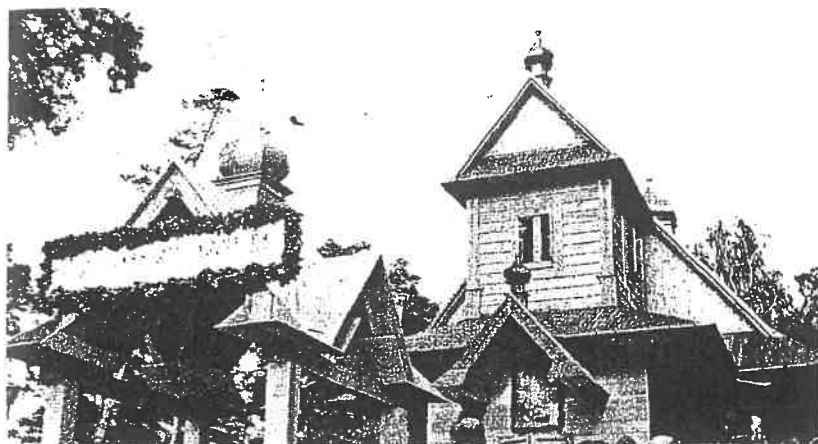
Παρατηροῦμε λοιπόν ὅτι ἡ ἀγιότητα μπορεῖ νά γίνει κτῆμα κι ἐνός μικροῦ παιδιοῦ, ὅταν αὐτό διαθέτει καθαρότητα, καρτερικότητα καί φλογερή ἀφοσίωση στόν Σωτῆρα Χριστό.

Εἶθε ν' ἀκολουθήσουμε τά ἔχνη τοῦ μικροῦ ὁσίου Μπογόλεπ καί νά ἔχουμε τίς πρεσβεῖες του. Ἀμήν.

Ἀπολυτίκιον
Ἦχος δ' (Ταχύ προκατάλαβε)

Μπογόλεπ θαυμάσιε, ἐν ἀσθενείᾳ δεινῇ,
Χριστός ἐτελείωσεν τήν καθαρὰν σου ψυχὴν
καί πρέσβυς ἐγένεσο
πᾶσι τοῖς θλιβομένοις καί τοῖς πολεμουμένοις,
χάριν καί προστασίαν ἐκ τῶν ἄνω παρέχων,
δοξάζων τόν Κύριον τόν σέ δοξάσαντα.

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΟΛΩΝΙΑ

Ὁ Πολωνός παιδομάρτυρας Γαβριήλ

(6 ἐτῶν!)

(διατηρεῖται ἄφθορος!)

1684. Εἶναι τό ἔτος πού γεννήθηκε ὁ παιδομάρτυρας Γαβριήλ. Καύχημα καί προστασία τῆς Ὁρθόδοξης Πολωνίας.

Οἱ γονεῖς του ἦταν εὐλαβεῖς χωρικοί. Ἐνῶ ἀκόμη ἦταν μικρό παιδάκι, ἦταν ἐξαιρετικά φωτισμένο καί τό διέκρινε μιά σπάνια πνευματική ὠριμότητα. Εἶχε δέ καί χάρισμα διακρίσεως! Βοηθοῦσε τούς ἀνθρώπους νά ξεχωρίζουν σέ κάθε περίπτωση τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. «Ὅπου θέλει τό Πνεῦμα πνεῖ!»...

Ἦταν τό ἀγαπημένο παιδάκι τοῦ χωριοῦ. Τό σέβονταν δέ ὅλοι, διότι ἐπανειλημμένως εἶχαν ἐξακριβώσει τά σπάνια χαρίσματά του.

“Ομως ἐνῶ ἦταν στήν ἡλικία τῶν ἑξι ἐτῶν, τόν ἀπήγαγε ἕνας ἀλλόπιστος ὁ ὁποῖος κατείχετο ἀπό δαιμόνιο. Αὐτός βασάνισε τό μικρό Γαβριήλ καί τελικά τόν ἐθανάτωσε, ἀπομυζῶντας τό αἷμα του! Μετά, ἄφησε τό νεκρό τό σῶμα του, στήν ἄκρη τοῦ δάσους. “Ομως δύο σκυλιά ἐπῆγαν καί κάθισαν δίπλα του καί τό προστάτευσαν ἀπό τά ἀρπακτικά ὄρνια. Μετά ἀπό μία ἐβδομάδα, τό βρῆκαν οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί καί τό ἔθαψαν.

Τόν 18ο αἰῶνα τό λείψανό του ἀποκαλύφθηκε ἄφθορο! Μεταφέρθηκε στό Μπιαλίστοκ καί παρέμεινε ἐκεῖ μέχρι τόν Β΄ παγκόσμιο πόλεμο. Ἀπό τότε τόν μετέφεραν στήν Ρωσία καί ἔχασε ἡ Πολωνία τόν μικρό της ἅγιο. “Ομως τό 1992 ὁ Ρῶσος Μητροπολίτης Φιλάρετος ἔδωσε τήν εὐλογία του γιά μετακομιδή στήν Πολωνία. Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1992 ἡ Ὁρθόδοξη Πολωνία ἀλλά καί αὐτοί οἱ Ρωμαιοκαθολικοί γιόρτασαν τήν ἐπιστροφή τοῦ ἁγίου μέ ἱερό ἐνθουσιασμό καί συγκίνηση. Ὁ ἅγιος τοποθετήθηκε σέ λάρνακα στή δεξιὰ πλευρά τοῦ τεμπλέου στόν Μητροπολιτικό Ναό. Τό σκηνωμά του εἶναι σκεπασμένο ἀλλά φαίνεται τό χεράκι του ἄφθορο.

Ἄλλο ἕνα παιδάκι πού κέρδισε τήν Οὐράνια δόξα καί μεσιτεύει στόν Κύριο γιά τό μικρό ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί γιά ὅλο τόν κόσμο.

* * *

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄ (Χορός ἀγγελικός)

Ἀνθός μαρτυρικός Γαβριήλ ἐνεφάνης
ὡς θείαις δωρεαῖς προικισθείς Παιδομάρτυς,
διάκρισιν θεόσδοτον, σωφροσύνην, εὐσέβειαν.

Ἡξιώθης δέ καί Μαρτυρίου τήν δόξαν,
ἄγγελόμορφε, ἑξαετῇ Χριστομάρτυς,
ὡς σκεῦος τῆς Χάριτος.

Ὁ Χριστιανισμός στήν Κίνα

Χοντά στήν ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Κίνας, τό Σί-
'Αν, ὑπάρχει ἀκόμη (ἀλλά ἐρημωμένη) μία ἀρχαία
χριστιανική παγόδα! Ἐπίσης ἔχει διασωθεῖ μία στήλη σκα-
λισμένη σέ πέτρα τῆς ἴδιας περίπου ἐποχῆς, πού ἀποδει-
κνύει πόσο εἶχε διαδοθεῖ ὁ χριστιανισμός στήν Κίνα τόν 7ο
μέ 8ο αἰῶνα μ.Χ. Ἡ στήλη αὐτή μιλάει γιά τήν Ἱεραποστο-
λή πού ἦρθε στήν Κίνα τό 635 μ.Χ. ἀπό τήν Συρία.

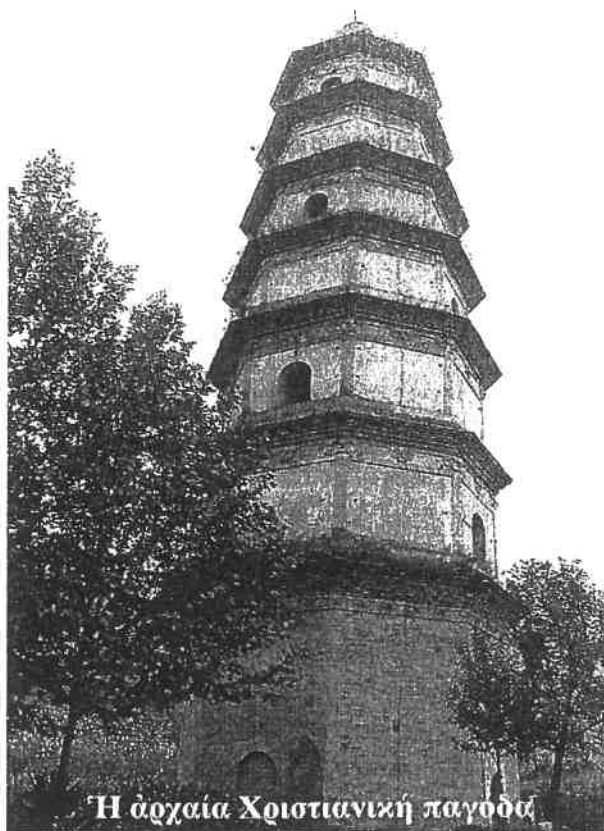
Οἱ ἱεραπόστολοι ἔδωσαν τά χριστιανικά βιβλία (προ-
φανῶς τό ἅγιο Εὐαγγέλιο) στόν «φθασμένο αὐτοκράτορα
Ταϊ-Τσουνκ τά ὁποῖα μεταφράστηκαν στήν βασιλική
βιβλιοθήκη. Ὁ αὐτοκράτορας ἐρευνήσε τό θέμα ἰδιαιτέ-
ρως καί θαθειά ἐντυπωσιασμένος ἀπό τήν σοφία καί τήν
ἀλήθεια τῆς θρησκείας, ἔδωσε εἰδική ἄδεια γιά τήν διά-
δοσή της»!

Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν ἄδεια, εἶναι γραμμένη καί ἡ δια-
κήρυξη τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτοκράτορα γιά τόν χριστιανισμό.
Μεταξύ τῶν ἄλλων γράφει:

* * *

«Μετά τήν ἐξέταση τῶν δογμάτων αὐτῆς τῆς θρησκεί-
ας τήν βρῖσκουμε νά εἶναι θαυμάσια καί φυσική. Βλέπου-
με ὅτι γνώρισε αὐξηση καθὼς στηρίζεται καί διδάσκει
σημαντικές ἀλήθειες. Ἀπό τό τυπικό τῆς λατρείας λεί-
πουν περιπλεγμένες ἐκφράσεις καί ἡ διδασκαλία της θά
ἐπιβιώσει.

Εἶναι ὠφέλιμη γιά ὅλα τά πλάσματα. Εἶναι ἐπωφελής
γιά τήν ἀνθρωπότητα. Νά δημοσιευθεῖ σέ ὅλη τήν αὐτο-

Ἡ ἀρχαία Χριστιανική παγοδα

κρατορία καί νά χτιστεῖ ἀπό τοὺς ἀρμοδίους μιὰ Συριακή Ἐκκλησία στήν πρωτεύουσα τοῦ Ἰ-νίνκ Μέη, ἡ ὁποία θά διοικεῖται ἀπό εἴκοσι ἕναν ἱερεῖς. Ἡ Φωτεινὴ Αὖρα, ἦρθε νά δροσίση τήν Ἀνατολή!».

Ὅπως βλέπουμε, τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ ἐφθασε καί στήν Κίνα καί ὁ ἐξαιρετικός ἐκεῖνος αὐτοκράτοράς της, Ταϊ-Τσουνκ, ἀνοιξε τὰ «παράθυρα» γιά νά φωτιστεῖ ἡ χώρα.

Καί πράγματι, πολλοί ἐγιναν χριστιανοί. Τό 1900 ὅμως μέ τήν ἐπανάσταση τῶν Boxers (Πυγμαχῶν), οἱ χριστιανοί

Δίκη χριστιανῶν Μαρτύρων, ἐνώπιον τοῦ τοπάρχου

καταδιώχτηκαν καὶ οἱ περισσότεροι θανατώθηκαν κατό-
πιν βασανιστηρίων. Ἔδωσε καὶ ἡ χριστιανικὴ Κίνα στὸν
οὐρανό, ἀτίμητη χορεία Χριστομαρτύρων.

Χριστιανοὶ Μάρτυρες τῆς Κίνας.

Ὁ ὀκτάχρονος ἅγιος Ἰωάννης

«Δέν εἶναι δύσκολο
νά ὑποφέρει κανεὶς γιὰ τὸν Χριστό...».

Πρὶν φθάσουμε νὰ ἀναφερθοῦμε στὸν ἅγιο Ἰωάν-
νη τῆς Κίνας, θ' ἀναφέρουμε τιμητικὰ μερικοὺς
ἀπὸ τοὺς Κινέζους Μάρτυρες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα τοὺς ὑπέβαλαν γιὰ ν'

ἀρνηθοῦν τόν Χριστό ἦσαν φοβερά. "Ομως μέ τήν Χάρι Του ἔμειναν πιστοί ἕως τήν τελευταία τους ἀναπνοή.

Ἦ Παῦλος Τουάν, Ὁρθόδοξος κατηχητής, πέθανε μέ τήν προσευχή στά χεῖλη.

Ἦ Ἰα Γούεν, διδασκάλισσα στήν Ρωσική Ἱεραποστολή, βασανίστηκε δύο φορές καί ὁμολόγησε χαρούμενη τόν Χριστό.

Ἦ πατήρ Μητροφάνης Τσί-Σούνγκ, ὁ πρῶτος Κινέζος ἱερεύς, θανατώθηκε μαζί μέ δεκάδες ἄλλους χριστιανούς.

Ἦ Τατιανή καί ὁ Ἡσαΐας, ὁ Κλήμης Κούι-Κίν, ὁ Ματθαῖος Χάι Τσουάν, ὁ ἀδελφός του Βίτος, ἡ Ἄννα Σούϊ καί ἄλλοι.

"Οσον ἀφορᾷ τόν παιδομάρτυρα Ἰωάννη, ὁκτώ ἐτῶν, κατ' ἀρχάς ἐντυπωσίασε τόν τοπάρχη δικαστή μέ τίς ἀπατήσεις του. "Οταν τόν ἐρώτησε:

– Ἀρνεῖσαι τήν πίστι τοῦ Χριστοῦ;

– "Οχι, ἀπάντησε σταθερά.

– Προσκυνᾷς τόν Βούδα;

– Μή γένοιτο!

Κατόπιν αὐτοῦ, τοῦ ἔκοψαν τά χεράκια. Μετά χτυποῦσαν μέ ξίφη τό μικρό του στήθος.

Στό ξεψύχισμά του κάποιοι πονετικοί πλησίασαν καί προσπάθησαν νά τοῦ δείξουν λίγη ἀνθρωπιά. Στήν ἐρώτησή τους ἄν ὑποφέρει πολύ, ὁ ἅγιος Παιδομάρτυρας τοῦ Χριστοῦ μ' ἓνα ἀγγελικό χαμόγελο στά χεῖλη ψιθύρισε:

– Τό νά πάσχει κανεῖς γιά τόν Χριστό, δέν εἶναι βαρὺ πράγμα!».

Ἀληθινά!

Μυστήριο τοῦ Θεοῦ εἶναι τό Μαρτύριο! Ὁ ἄνθρωπος προσφέρει τήν μέχρι θανάτου ἀφοσίωση καί ἀγάπη πρὸς τόν Θεό, κι Ἐκεῖνος τήν Δύναμή Του καί τήν Χάρι Του.

Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ ἀναδεικνύων Μάρτυρες ἀπ' ὅλες
τίς ἡλικίες καί σ' ὅλες τίς ἐποχές.

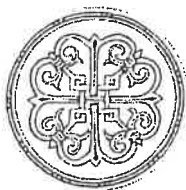
Εἶθε καί στήν δική μας, ἄν χρειαστεῖ, νά δώσει ὁ Χρι-
στός ἀνδρεία καί μαρτυρική Χάρι.

* * *

Ἀπολυτίκιον Κινέζων Μαρτύρων

ᾠ Ηχος δ' (Ταχύ προκατάλαβε)

Ἀστέρες πολύφωτοι τῆς ἁπῶ Ἀνατολῆς,
Χριστοῦ θεῖοι Μάρτυρες
τῆς Κίνας οἱ ἐκλεκτοί καί δέκτες τῆς Χάριτος·
μέσῳ αὐτῶν διαλάμπει Ἰωάννης ὁ θεῖος
εὐψυχος Παιδομάρτυς ὃς τεμνόμενος ἔφη:
«Τό πάσχειν ὑπέρ Κυρίου οὐκ ἔστι δύσκολον».

ΑΦΡΙΚΗ

“Ένα αφρικανόπουλο Νεομάρτυς

Τό μαρτυρολόγιο αυτό μᾶς τό διηγήθηκε τό 1985 ὁ Ἀφρικανός Νικόλαος, διάκονος τότε, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐγκάντας.

Στήν Οὐγκάντα πρώτη φορά ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Σαρίκας. Μεταξύ ἐκείνων πού ἄκουσαν τό κήρυγμα ἦταν καί ἓνα νεαρό ἀφρικανόπουλο.

Τό βράδυ, ὅταν κάθισε νά φάει μέ τήν οἰκογένειά του, ὁ μικρός ἔκανε τό σταυρό του.

– Τί, ἄλλαξες τήν πίστη σου; τόν ρωτᾷ ὁ πατέρας του, φανατικός μουσουλμάνος. Ἐμπρός, σήκω!

Βγαίνει ἔξω ἀπό τήν καλύβα, φτιάχνει ἓνα μεγάλο σωρό ἀπό ξύλα, τόν ἀνάβει καί λέει στό παιδί του:

– Λέγε, γυρίζεις στήν πίστη μας;

– “Οχι εἶμαι Χριστιανός! ἀπαντάει ὁ μικρός.

– “Ἀλλη μία φορά. Γυρίζεις στήν πίστη μας; λέει ὁ πατέρας.

– “Οχι! ἀπαντάει ὁ πιστός στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ.

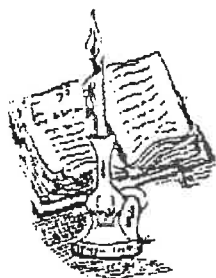
– Τελευταία φορά σοῦ λέω: Ἐπανερχεσαι στήν πίστη τῶν πατέρων σου;

– Δέ φοβᾶμαι. Εἶμαι Χριστιανός!

Τότε ὁ πατέρας ἀρπάζει τό παιδί του καί τό ρίχνει στή φωτιά. Καί ὁ μικρός μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἔγινε παρανάλωμα τοῦ πυρός...

ᾠ, ἄγνωστε νεαρέ μάρτυς τοῦ Κυρίου, ἐσύ πού στέκεσαι ἔμπρός εἰς τόν πύρινο θρόνο τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν!

Ἀπό τό βιβλίο τοῦ μακαριστοῦ π. Σεραφεῖμ Δημοπούλου

Γιατί γράφτηκε αυτή η μικρή ἀνθολογία Παιδομαρτύρων καί Νεομαρτύρων;

✦ Πρὸς δόξα καί τιμὴ τῶν ἀθανάτων αὐτῶν
ψυχῶν.

✦ Γιά νά εἰσπνεύσουμε λίγο «Οὐράνιο ὀξυγό-
νο» ἀπὸ τὴν Χάρι τῶν Μαρτύρων καί νά ζωοποιη-
θοῦμε ἀποκτῶντας ἀγωνιστικό φρόνημα.

Φάνηκε πλέον καθαρά πὼς οἱ ἁγῶνες πλησιά-
ζουν! Ὡς ἀκούσουμε τὴν κραυγὴ τῶν Μαρτύρων
καί ἅς τοὺς μιμηθοῦμε, γιὰ νά μὴ χάσουμε τὸν προ-
ορισμό μας, δηλ. τὸν Οὐρανό.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποιος βοή-
θησε ἐκείνους, εἶναι θέλει πὼς θὰ βοηθήσῃ κι
ἐμᾶς μέ τίς πρεσβεῖες τους.

Οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου μεθοδεύουν
πλέον τὸν ἠλεκτρονικό ἐγκλωδισμό μας καί μετὰ
τὸ φρικτὸ σφράγισμα, ὥστε νά μᾶς χωρίσουν γιὰ

πάντα ἀπ' τόν Χριστό μας καί τήν Βασιλεία Του.

Συγχρόνως προχωροῦν στήν ἀφαίρεση τῆς προσωπικῆς μας ἐλευθερίας πού μᾶς τήν χάρισε ὁ Δημιουργός μας καί τήν σέβεται.

‘Οπωσδήποτε «αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν». (Α. ΙΩ.Ε4)

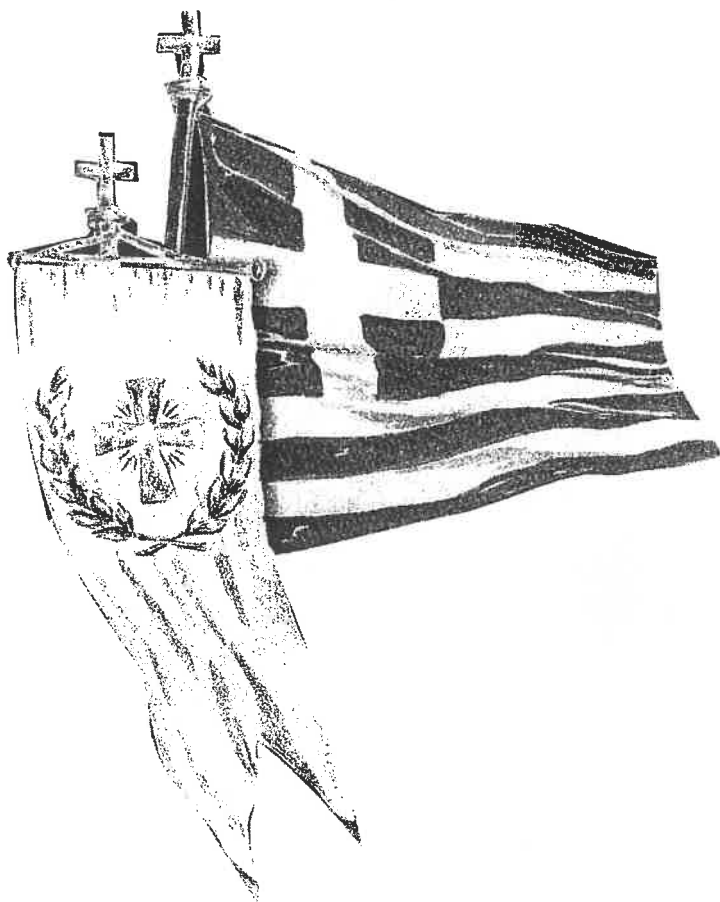
Γιά νά νικήσουμε ὅμως καί ἐμεῖς, πρέπει νά καθαρίζουμε τήν ψυχή μας διά τῆς Ἑξομολογήσεως καί Θείας Κοινωνίας. Τότε ἡ ψυχή μας θά προγεύεται τήν χαρά τ' Οὐρανοῦ.

Τότε θά ἔχουμε Θεῖο φωτισμό καί θά καταλάβωμε πώς στήν γῆ, εἴμαστε προσωρινά. «Οὐ γάρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν. (Ἑβρ. 13,14).

Εἴθε μέ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ν' ἀξιωθοῦμε τῆς Βασιλείας Του.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Στήν Ἑλλάδα μας

Ἐθνικό Συναξάρι μικρῶν ἡρώων κατὰ
τὴν Παλιγγενεσία τοῦ 1821

Ἡ νά ξεσκλαδωθοῦμε ἢ ὅλοι νά πεθάνουμε

Ἡγαπημένοι μου ... ἦταν φαίνεται ἀπό τό Θεό γραμμένο ν' ἀδράξουμε τ' ἄρματα μία ἡμέρα καί νά χυθοῦμε καταπάνου στούς τυράννους μας, πού τόσα χρόνια ἀνελεήμονα μᾶς τυραγνεύουν. Τί τή θέλουμε, βρέ ἀδελφία, αὐτή τήν πολυπικραμένη ζωή, νά ζοῦμε ἀποκάτω στή σκλαβιά καί τό σπαθί τῶν Τούρκων νά ἀκονιέται στά κεφάλια μας; Δέν τηρᾶτε πού τίποτα δέ μᾶς ἀπόμεινε; Οἱ ἐκκλησίες μας γενήκανε τζαμιά καί ἀχούρια τῶν Τούρκων· κανένας δέ μπορεῖ νά πῇ, πῶς τάχα ἔχει τίποτε ἐδικό του, γιατί τό ταχιά δρίσκεται φτωχός, σά διακονιάρης στή στράτα. Οἱ φαμελιές μας καί τά παιδιά μας, εἶναι στά χέρια καί στή διάκριση τῶν Τούρκων. Τίποτε, ἀδελφία, δέ μᾶς ἔμεινε. Δέν εἶναι πρέποντας (δέν πρέπει) νά σταυρώσωμε τά χέρια, καί νά τηρᾶμε τόν οὐρανό· ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε χέρια, γνώση καί νοῦ· ἄς ρωτήσουμε τήν καρδιά μας καί ὅ,τι μᾶς ἀπαντυχαίνει, ἄς τό βάλουμε γλήγορα σέ πράξη, καί ἄς εἴμεθα, ἀδελφία, βέβαιοι, πῶς ὁ Χριστός μας, ὁ πολυαγαπημένος, θά βάλῃ τό χέρι ἀπάνου μας. Ὅ,τι θά κάμωμε, πρέποντας εἶναι νά τό κάμωμε μιά ὥρα ἀρχίτερα, γιατί ὕστερα θά χτυπᾶμε τά κεφάλια μας. Τώρα ἡ Τουρκία εἶναι μπερδεμένη σέ πολέμους, καί δέν ἔχει ἀσκέρια νά στείλῃ καταπάνου μας. Ἀς ὠφεληθοῦμε ἀπό τήν περίσταση, ὅπου ὁ Θεός, ἀκούοντας τά δίκαια παράπονά μας, μᾶς ἔστειλε γιά ἐλόγου μας· μία ὥρα, πρέποντας εἶναι νά ξεσπάσει αὐτό τό μαράζι, ὅπου μᾶς τρώγει τήν καρδιά. Στά ἄρματα, ἀδελφία! Ἡ νά ξεσκλαδωθοῦμε ἢ ὅλοι νά πεθάνουμε· καί βέβαια, καλλίτερο θάνατο δέ μπορεῖ νά προτιμήσῃ κάθε Χριστιανός καί Ἕλληνας.

Ἀπό τήν προκήρυξη τοῦ ΟΔΥΣΣΕΑ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

«Θρησκείαν δέν ἀλλάζομεν ἐμεῖς
οὔτε τήν πουλοῦμεν»
(Ἰωάννης Μακρυγιάννης)

“Όταν ἐπαινοῦμε τὴν αὐτοθυσίᾳ καὶ τὸν ἥρωϊσμό τῶν ἀγωνιστῶν ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδας, δὲν ἐπαινοῦμε τὸν πόλεμο, τὴν ὑέρετατὴ αὐτὴ παραφροσύνῃ ἀνθρώπων σκληρῶν καὶ σατανοκινήτων. Ἐπαινοῦμε ὅμως τὴν αὐταπάρνηση καὶ τὴν ἀνδρεία ἐκείνων ποὺ ἀντιστάθηκαν καὶ θά ἀντιστέκονται ἀνὰ τοὺς αἰῶνας στίς ἀρπακτικὲς διαθέσεις ἀθέων κατακτητῶν, οἱ ὁποῖοι καταστρατηγοῦν τὸ θεόσδοτο δῶρο τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπιχειροῦν δέ νά ἀποκόψουν τίς ἀνθρώπινες ψυχές ἀπὸ τὸ μοναδικό Σωτῆρα καὶ Θεό Δημιουργό καὶ Κυβερνήτη τοῦ σύμπαντος κόσμου, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ ὅταν αὐτοὶ οἱ ἥρωες βρῖσκονται στὴν ἐφηδικὴ καὶ νεανικὴ ἡλικία, εἶναι ἀκόμη περισσότερο ἀξιοθαύμαστοι.

Ἰδού μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μικροὺς ὑπερασπιστὲς τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων τῆς βασιανισμένης Πατρίδας μας.

Μάχη Κλείσοδας. Μεσολόγγι

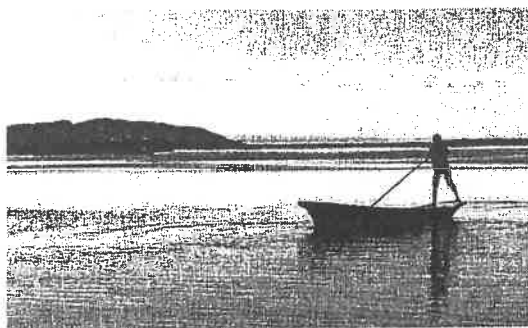
Γαλιώτος ἢ Ἀγγούρας Σωτήρης, ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Νεαρῶτατος ἀγωνιστὴς, ἀπαράμιλλος στό πολεμικὸ μένος καὶ τὸ αἶσθημα αὐτοθυσίας. Εἶναι αὐτὸς πού ὀδηγοῦσε τὴν βάρκα πού μετέφερε ἐκτὸς ἀπὸ μαρουτόβολα καὶ νερό καὶ τὸν Καρακώστα Δροσίνη καὶ τὸν Γ. Βαλτινὸ στὴν Κλείσοδα στὴν διάρκεια τῆς μεγάλης κι ἀνεπανάληπτης τιτανομαχίας στὶς 25-3-1826. Τότε καὶ σκοτώθηκε μέσα στὴν βάρκα, τὴν ὁποία χτύπησε ὀβίδα τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ. Ἡ θάλασσα κοκκίνησε ἀπὸ τὸ αἷμα του, καὶ ὁ Κίτσοις Τζαδέλας κλαίγοντας κατέβηκε μέχρι τὴν θάλασσα κι ἔριξε μέσα λίγα κλαδιά μυρσίνης!

Βορίλας Κωνσταντίνος, ἐτῶν 16, Μεσολογγίτης. Ἐπαράμιλλος ἥρωας, ἀφοῦ στήν ἡλικία τῶν 16 χρόνων του, διέσπασε τόν κλοιό τῶν τουρκοαιγυπτιακῶν δυνάμεων κατά τήν ἐποποιία τῆς Κλείσοδας καί μετέφερε μέ τήν βάρκα του σώους τόν Κίτσο Τζαβέλα καί τά λίγα παλικάρια του πάνω στό νησί τῆς Κλείσοδας κατά τήν μοναδική στά παγκόσμια χρονικά μάχη τῆς Κλείσοδας. Σ' αὐτή, ὁ ἥρωϊκός Λομποτιανίτης σωματάρχης Παναγιώτης Σωτηρόπουλος πολέμησε γενναῖα μέ 125 παλικάρια καί κατατρόπωσε 5.000 τουρκααραπάδες πού βάλθηκαν νά καταλάβουν τό νησάκι τῆς Κλείσοδας! Τήν προσπάθειά τους αὐτή πλήρωσαν οἱ τουρκααραπάδες μέ 2.000 νεκρούς, χώρια τοὺς τραυματίες, μέ ἀποτέλεσμα νά παραμείνει τό νησί στά χέρια τῶν Ἑλλήνων!

Ἦταν 25η Μαρτίου τοῦ 1826 καί οἱ Ἕλληνες προσευ-
χήθηκαν μέ δάκρυα στό μικρό Ἐκκλησάκι τῆς νησίδος
γιά νά τοὺς σώσει ἡ Παναγιά μέ τήν Χάρι Της. Κι Ἐκεί-
νη τοὺς χάρισε νίκη πού πραγματικά ἀποτελεῖ ἓνα ἀπό τά
μεγαλύτερα θαύματα!

Μεσολόγγι (10 Ἀπριλίου 1826)

Μνήμες ξυπνοῦν ἀθάνατες
πάντα μιά τέτοια μέρα,
σάν ἡ καρδιά μαζί κι ὁ νοῦς,
στό Μεσολόγγι προσκυνᾷ,
στήν Κλείσοδα πió πέρα.
Τόν κάμπο, τά σταχτιά τειχιά,
ἀναμετρᾷ τό βλέμμα,
τό χῶμα ποῦ γινε πηλός
ἀπ' τό πολύ τό αἷμα!

Μάρτυρες καρτερόψυχοι
ψυχές ἀγαπημένες!
Τί κι ἄν καιροί περνᾶνε;
Ποτέ λησμονημένες
δέν θά βρεθῇτε στίς καρδιές
πού ἑλληνικά χτυπᾶνε!

Γεώργιος Ἀνεμογιάννης Παξινός (Ὁ νεαρός τολμηρός πυρπολητής)

Στὸν δυτικὸ βραχίονα τοῦ γραφικοῦ λιμανιοῦ τῆς Ναυπάκτου στέκεται τὸ ἄγαλμα τοῦ νεαροῦ πυρπολητοῦ Γιώργου Ἀνεμογιάννη, τοῦ Παξινοῦ. Λές καί παρακολουθεῖ ἀπὸ ψηλά τὴν πόλη γιὰ τὴν ὁποία ἔδωσε τὴν ζωὴ του τὸν Μάιο τοῦ 1821.

Ἀπλὸς ναύτης ὁ Ἀνεμογιάννης δέχτηκε νὰ ἐκτελέσει μιὰ ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ πού μόνον ἓνας τολμηρὸς ναυτικός μέ ἡρωϊκὸ φρόνημα μποροῦσε ν' ἀναλάβει. Μὲ προτροπὴ τοῦ γιου τοῦ Μιαοῦλη Δημητρίου καί τοῦ Σπεισιώτη καπετάνιου Νικολάου Μπόταση, ἀνέλαβε νὰ πυρπολήσει μιὰ κορβέτα τοῦ Τουρκικοῦ στόλου, πού ἦταν

ἀγκυροβολημένη ἀνοιχτά τῆς Ναυπάκτου.

Προσπάθησε ἀπεγνωσμένα, μά δέν τό κατόρθωσε καί οἱ ἐχθροί τόν ἔπιασαν ζωντανό. Τότε φάνηκε γιά μιὰ ἀκόμη φορά ἡ ὠμότητα καί ἡ βαρβαρότητα τῶν Τούρκων κατακτητῶν. Τόν βασάνισαν φρικτά καί τόν σούβλισαν σάν ἀρνί! Τό βογγητό του ἔφθανε μέχρι τά Ἑλληνικά πλοῖα!

Ἡ θυσία του αὐτή γιά τήν λευτεριά τῆς Ἑλλάδας παραμένει ζωντανή γιά πάντα στίς καρδιές πού ξέρουν ν' ἀγαποῦν καί νά τιμοῦν τούς ἥρωες. Στίς καρδιές πού ἀγαποῦν καί σέβονται αὐτόν τόν ἱερό τόπο πού λέγεται Ἑλλάδα!....

Στρατῆς Μαρούλης

(Ὁ μικρός θαλασσινός ἀγωνιστής τοῦ 1821)

Ὁ Στρατῆς, τό μικρό «θαλασσοπούλι» τῆς Ὑδρας, παρ' ὅτι δέν ἦταν στό ξεκίνημά του περισσότερο ἀπό 14 ἐτῶν, πρόσφερε πολλές ὑπηρεσίες στήν σκλαδωμένη Πατρίδα του.

Ἦταν τό μικρότερο ναυτάκι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀπελευθερωτικοῦ στόλου τοῦ 1821. Συνήθως ἀκολουθοῦσε τόν Μιαούλη στίς ἐξορμήσεις του καί ἦταν πολυτιμότερος συμπολεμιστής μέ τήν εὐκνησία τῆς ἡλικίας του καί τό ἀδάμαστο θάρρος του. Ἐκτός ἀπό αὐτά ὅμως, εἶχε ἐξειδικευτεῖ στά μπουρλότα.

Ἦταν ὁ πιό μικρός μπορλοτιέρης!

Σέ μιά ἐξόρρηση τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, διακρίθηκε

γιά τήν γενναιότητά του αλλά τραυματίστηκε στό ἓνα του πόδι. Τό εἶχε δεμένο γιά καιρό καί ὑπέφερε πολύ. Εὐτυχῶς, κάποιος γιατρός ἀπό τά Γιάννενα πού ἐπισκέφθηκε τήν Ὑδρα, τοῦ τό περιποιήθηκε λιγάκι.

Δέν εἶχε καλογιατρευτεῖ, ὅταν ἔμαθε πώς ὁ ναύαρχος Μιαούλης ἐτοίμαζε νέα ἐξόρμηση κατά τοῦ τουρκικοῦ στόλου. Ὁ Στρατῆς «ἠλεκτρίστηκε». Πῆγε καί βρῆκε τόν Μιαούλη καί τόν παρακάλεσε νά τόν πάρει μαζί του.

– Μά, βρέ παιδί μου, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, ἀκόμη δέν ἔχεις καλογιατρευτεῖ. Ἐγώ ξέρεις πώς σέ θέλω κοντά μου, ἀλλά...

– Εἶμαι μιά χαρά (!), Ναύαρχε! Πάρε με καί δέν θά μετανιώσεις!

Ὁ Μιαούλης χαμογέλασε καμαρώνοντας τήν παλικάριά του Στρατῆ καί ἀποφάσισε νά τόν πάρει μαζί του καί δέν ... μετάνιωσε.

Ὁ Στρατῆς παρ' ὅλο πού πονοῦσε, ἔκρυβε τόν πόνο του κι ἔτρεχε νά ἐκτελέσει τίς ἐντολές τοῦ ναυάρχου. Ἀλλά ἐκτός ἀπ' αὐτό, ὅταν βρέθηκαν κυκλωμένοι ἀπό τούρκικα πλοῖα σέ μιά προσπάθειά τους νά κολλήσουν μπουρλότο σέ μιά ναυαρχίδα, ὁ Στρατῆς ἔδωσε... λύση, προτείνοντας ν' ἀνατινάξει τό μπουρλότο καταμεσῆς τῆς θάλασσας γιά ν' ἀπασχοληθοῦν οἱ Τοῦρκοι ὥστε νά ξεφύγῃ ἡ δάρκα τους. Κι ἔτσι ἔγινε. Μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τήν ἐξυπνάδα τοῦ Στρατῆ, γλύτωσαν «ἀπ' τοῦ χάρου τά δόντια».

Καθώς ὁμως κωπηλατοῦσε τό γενναῖο Ἑλληνόπουλο κι ἔπεφταν κατεπάνω τους βροχή τά δόλια τοῦ ἐχθροῦ, ἓνα δόλι ἴσαμε δέκα δράμια μολύδι πυρακτωμένο, φυτεύτηκε στό γερό πόδι τοῦ Στρατῆ!

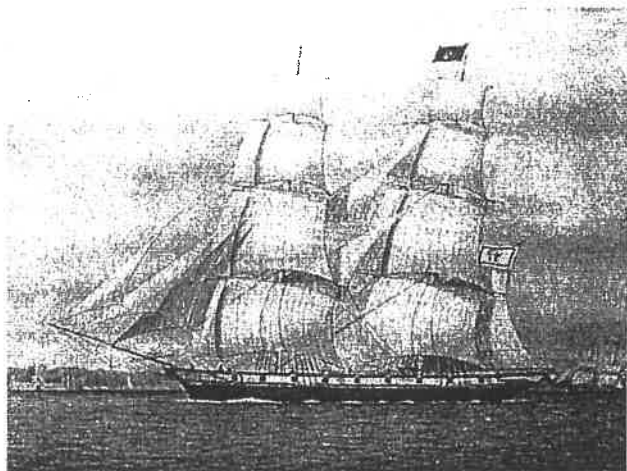
– Ἄλλος στά κουπιά!, φώναξε κι ἔπεσε ἀπό τόν πάγκο του.

Τελικά σώθηκαν μέ μεγάλη δυσκολία. "Όταν γύρισαν στην Ύδρα, τόν βλέπει πάλι ό Γιαννιώτης γιατρός καί τοῦ λέει:

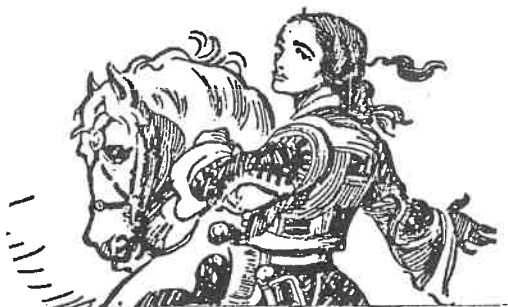
– Ἀκόμα δέν ἔγιανε τό ποδάρι σου, δρέ Στρατῆ;

– Εἶναι τό ἄλλο, γιατρέ μου!

Ἐβδομῆντα ἡμέρες τό εἶχε δεμένο. Ὁ γιατρός ἔδγαλε μέ μιά τσιμπίδα τό δόλι, μά ἀπέμειναν τά φοδερά σημάδια, τά «παράσημα» τοῦ μικροῦ πυρπολητῆ πού τ' ἀπέκτησε μέ κίνδυνο καί πόνο. Καί ἦταν τά μοναδικά, γιατί οἱ ξενόφερτοι Βαυαροί δέν μπόρεσαν νά ἀξιολογήσουν τήν μεγάλη θυσία τοῦ Στρατῆ Μαρούλη καί νά τήν βραβεύσουν, ὅπως καί πολλῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν.

Ἐνα ἀπό τά πλοῖα τῆς περίφημης Μπουμπουλίνας

**Μικροί αγωνιστές
τῆς Ἑθνικῆς παλιγγενεσίας τοῦ 1821
ἀπὸ τὴν δυτικὴ Στερεὰ Ἑλλάδα**

* * *

Ἄλαφογιάννης Γιάννης

(Ἀπὸ Βοϊστά Ναυπακτίας, ἐτῶν 15)

Ο Γιάννης, ἀπὸ 15 χρονῶν παιδί, ἀκολούθησε τὸν ὀπλαρχηγό Σκαλτσοδήμο. Μαζί του πολέμησε παρευρεθεῖς στίς μάχες τοῦ Λιδωρικίου, στὴν Ναυπακτία, τὴν Ἀμπλιανή τῶν Σαλῶνων, τὰ Βασιλικά τῆς Εὐβοίας, στὴν μάχη τῆς Καλλιακούδας καὶ τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος.

Οἱ μικροὶ αὐτοὶ ἥρωες πρόσφεραν πολλὰ στὸν ἀγῶνα. Μὲ τὴν προθυμία, τὸ θάρρος τους, τὴν νεανικὴ εὐκινησία τους, παρακολουθοῦσαν τίς κινήσεις τῶν ἐχθρῶν, μετέφεραν μηνύματα καὶ πολεμοῦσαν κι αὐτοὶ σάν φτασμένοι πολεμιστές. Τὸ κάθε πολεμικὸ σῶμα παισιωνόταν ἀπὸ μερικοὺς τέτοιους πολύτιμους μικροὺς στρατιῶτες.

Κατσαούνης Πάνος

(ἐτῶν 12)

Γέννημα θρέμμα τοῦ Μεσολογγίου. Γεννήθηκε τό 1810. Ἀπό τήν ἀρχή τοῦ Ἀγῶνα ὑπηρέτησε τήν Πατρίδα. Παραβρέθηκε σ' ὅλες τίς πολιορκίες τοῦ Μεσολογγίου καί ἦταν μέλος τῆς φρουρᾶς του!!

Κατά τήν Ὑξοδο τό 1826 πιάστηκε αἰχμάλωτος καί ἐπί τέσσερα χρόνια ἔζησε τήν πικρή ζωή τῆς αἰχμαλωσίας. Ἦταν τότε μόλις 16 ἐτῶν...

* * *

Ἀναστασόπουλος Ἰωάννης

(ἐτῶν 15)

Καταγόταν ἀπό τήν Λεπτοκαρυά τῆς Ἀποδοτίας. Ἀρχισε νά ὑπηρετεῖ τήν Πατρίδα ἀπό 15 ἐτῶν. Ἐλαβε μέρος σέ πολλές μάχες μέχρι τήν τελευταία τῆς περιοχῆς, κοντά στό Μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Βαρνάκοδας, κατά τοῦ Ἀχμέτ Πρεβίστα, καθῶς καί στήν τελευταία πολιορκία τῆς Ναυπάκτου.

Ὑπῆρξε ἕνας μικρός ἥρωας, πού μοιράστηκε μέ τοὺς λοιποὺς στρατιῶτες ἀδιαμαρτύρητα καί μέ ζῆλο ὅλες τίς κακουλίες καί τοὺς κινδύνους, ποθώντας νά δεῖ τήν ἀγαπημένη του Πατρίδα ἐλεύθερη.

Ἀνδρέου Γρηγόριος

(ἐτῶν 13)

«Λαμπρό ἀγωνι-
κστή» τόν χαρα-
κτηρίζει ὁ ἱστορικός ἐ-
ρευνητής πού βρῆκε τόν
φάκελλό του στή Ἀρχεῖα
τοῦ Κράτους.

Γεννήθηκε τό 1808 στήν
Γαβαλοῦ τῆς Μακρυναίας.
Δέν ὑπῆρξε μάχη πού νά
μή παραβρεθεῖ καί νά μή
πολεμήσει.

Οἱ καπεταναῖοι του, Δ.
Μακρῆς, Ντόβας Μῆτρος
καί Τζεραπελῆς Πέτρος,
τόν εἶχαν «δεξι χέρι».

Ἔτρεχε σάν ζαρκάδι
ὅπου χρειάζóταν, πάντοτε πρόθυμος καί ἀεικίνητος,
ἀψηφῶντας τά τουρκικά βόλια.

Συγκεκριμένα γράφει ὁ φάκελλός του: «Διακρίθηκε
γιά τήν πειθαρχία του, τήν ἀνδρεία του, τόν ζῆλο του καί
τήν ἀφοσίωσή του στόν ἀπελευθερωτικό ἀγῶνα».

Σωστά ἔχουν πεῖ πῶς «τά νειᾶτα εἶναι πλασμένα γιά
τόν ἡρωισμό»!

* * *

Κωσταντακόπουλος Ἀλέξιος
(ἐτῶν 10, ἀπό τό Εὐηνοχώριον Μεσολογγίου)

καί Κοντονίκας Φώτιος
(κι αὐτός 10 ἐτῶν, ἀπό τό Σύντεκνο Βάλτου)

Μικρά παιδάκια καί τά δύο, πρόσφεραν πολλές
ὑπηρεσίες στόν Ἀγῶνα.

Ὁ Κοντονίκας, ὅταν καταστράφηκε τό χωριό του
Σύντεκνο ἀπό τόν Ἀλῆ, πῆρε τά βουνά μαζί μέ τόν πατέρα
του Νικόλαο.

Μερικές φορές γίνονταν μικροί κατάσκοποι τοῦ
ἐχθροῦ, παριστάνοντας τά ἀθῶα βοσκόπουλα.

Ὁ Φώτης τελικά, ὅταν ἐνηλικιώθηκε, κατετάγη στήν
πέμπτη τάξη τῶν Ἀξιωματικῶν (Λοχαγός).

* * *

*«Ἡ θυσία εἶναι ἓνα χωνευτήρι, μέσα στό
ὁποῖο ὅταν πέσουν τά ἐλαττώματα, λιώνουν καί
μεταβάλλονται σέ ἀρετές».*

(Ἑλληνικό γνωμικό)

Τό έπος τοῦ 1940-41

«Τό τελευταίο Μήνυμα»,
πίνακας Γ. Γιαννακόπουλου

Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης στό ἔπος τοῦ 1940-41

* * *

Πόνο, στέρηση, κακουχία ἔζησε ἡ Ἑλληνική νεότης καί ἐπάνω στά χιονισμένα βουνά τῆς Πατρίδας μας κατά τόν ἑλληνοϊταλικό πόλεμο τοῦ 1940-41 γιά νά μείνει ἡ Πατρίδα μας ἐλεύθερη.

Ἄς σεβαστοῦμε τίς θυσίες καί ἄς μιμηθοῦμε τήν αὐταπάρνηση καί τήν ἀφοσίωσή τους στά ὑψίστα ἰδανικά.

Αὐτά πού τούς ἐνέπνευσε ὁ Μεγάλος Θυσιασθεὶς καί θυσιαζόμενος, ὁ ἐκ Θεοῦ Θεός Λόγος, ὁ Κυριὸς μας Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ Ἀγαπῶν καί Ἀγαπώμενος ἀπὸ τόν πιστό Ὁρθόδοξο Ἑλληνικὸ λαό.

“Ένας μικρός ήρωας του 1940

‘Αναστάσιος Χαραλαμπόπουλος. ‘Ο μικρότερος
έθελοντής, 12 ετών.

Μαζί με τούς “Έλληνες στρατιώτες του ‘Ελληνοϊταλικού πολέμου, και ό μικρός ‘Αναστάσιος Χαραλαμπόπουλος, έδωσε κάθε σωματική και ψυχική του δύναμη στην άγώνα.” Αν και μόλις έμπαινε στην έφηβεία, στάθηκε γενναίος, άφοβος και καρτερικός. Μοιράστηκε με τούς μεγάλους τίς άτέλειωτες πορείες μέσα στίς βροχές και τά χιόνια, τήν πείνα και τήν δίψα όταν άποκλείονταν έπάνω στά χιονισμένα δουνά, τό άντάμωμα με τόν θάνατο σέ κάθε βομβαρδισμό και μάχη.

‘Ο ‘Αναστάσιος Χαραλαμπόπουλος, ό έθελοντής, μπορεί νά ήταν μικρός κατά τήν ήλικία, αλλά ήταν και μεγάλος, γιατί ήταν ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ και ΕΛΛΗΝΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Τό όραμα ενός ιερέως

* * *

Ένα χωριό της Βορείου 'Ηπείρου, εκεί στά βουνά όπου έγιναν οι σκληρές άμυντικές μάχες έναντίον των 'Ιταλών τό 1940, βρίσκεται ένα Κοιμητήριο Έλλήνων πεσόντων, στρατιωτών καί άξιωματικών.

Εύτυχώς, κάποιες ευαίσθητες χριστιανικές ψυχές πού ξέρουν νά εκτιμοῦν τίς θυσίες, τό φρόντιζαν όσο μπορούσαν.

Κοιτώντας ό ιερέας τούς ξύλινους σταυρούς μέ τά όνόματα των παλικαριών, σκεφτόταν άν έπρεπε νά τούς μνημονεύει. Τό ίδιο βράδυ, μετά την προσευχή του, είδε τό έξής όραμα:

Είδε τό Κοιμητήριο των πεσόντων μέσα σέ ύπερκόσμιο φώς! Έπάνω άπό κάθε μνήμα ύπερίπτατο ένα πολύτιμο χρυσό στεφάνι πού άστραφτε! Καί τότε άκούστηκε μεγαλειώδης ή φωνή του Θεού πού του είπε:

— Νά τούς μνημονεύεις. Αυτοί είναι Μάρτυρές μου!

ΜΕΡΟΣ Δ΄

Ἡρωϊσμοί στὴν ἐποχή μας

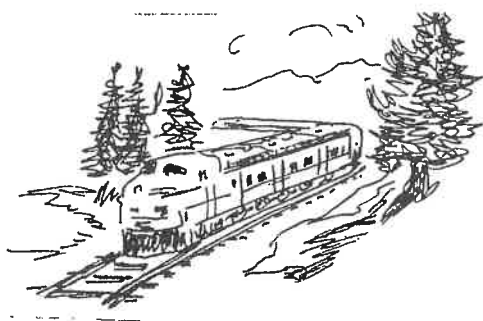
Εχει καί ἡ ἐποχή μας νά παρουσιάσει
ψυχές ἡρωϊκές. Οἱ περισσότερες εἶναι
ἀνώνυμες. Τίς γνωρίζει ὁ Θεός. Μερικές
φορές ὁμως, σάν φωτεινά ἀστέρια καταυγά-
ζουν τά σκοτάδια τοῦ ὕλισμοῦ καί τοῦ ἀτομι-
σμοῦ. Ἕως θαυμάσουμε κάποιες ἀπ' αὐτές.
Εἶναι τόσο δυνατές, ὥστε μποροῦν νά μᾶς
δώσουν μιὰ «γεύση» ἀπό τήν ὁμορφη πραγ-
ματικότητα, πῶς τό γένος μας εἶναι προικι-
σμένο ἀπό τόν Θεό μέ μιὰ ἰδιαίτερη ἀγαθο-
ποιό ψυχική δύναμη: Τήν δύναμη τῆς
θυσίας!

Εἶθε νά τήν καλλιεργήσουμε καί νά τήν
προβάλλουμε πρὸς τά ἔξω, πρὸς δόξαν τοῦ
Θεοῦ καί σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

«Ὅς γάρ ἂν θέλῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ
σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τήν
ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει
αὐτήν».*

(Λουκ. 9, 24)

* Ἐννοεῖ τήν πρόσκαιρη ζωὴ του.

‘Ο ήρωϊσμός της αυτοθυσίας

Τό γεγονός συνέβη στόν σιδηροδρομικό σταθμό της Θεσσαλονίκης τόν Φεβρουάριο τοῦ 2009.

‘Η άμαξοστοιχία Νο 614 ξεκινούσε μέ προορισμό τήν ‘Αλεξανδρούπολη. ‘Ο Βασίλης Τσούκης, 21 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει ἐδῶ καί ἕξι μῆνες τήν φύλαξη τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ γιά λογαριασμό τῆς ἐταιρείας Aspis Security, κοιτοῦσε τό τραῖνο πού ξεκινούσε.

Γιά μιά στιγμή, ἐνῶ ὁ συρμός ἐκινεῖτο πλέον, μιά νεαρή γυναῖκα 35 χρόνων περίπου, προσπάθησε νά κατέβει. ‘Η ταχύτητα τῆς άμαξοστοιχίας ὅμως εἶχε ἀύξηθεῖ καί ἡ γυναῖκα κινδύνευε ἄμεσα νά σκοτωθεῖ! ‘Ο ήρωϊκός νέος ἔτρεξε νά τήν βοηθήσει. Μέ μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε καί τήν ἔσωσε. “Ὁμως ἐκεῖνος δέν πρόλαβε νά φυλαχτεῖ, καί τελικά παρασύρθηκε ἀπό τήν άμαξοστοιχία βρϊσκοντας τραγικό θάνατο στό Ν.Σ. Σταθμό τῆς Θεσσαλονίκης! Ήταν μόνο 21 ἐτῶν!

Ποίος εἶπε πῶς τά ‘Ελληνικά νειᾶτα δέν ἔχουν τόν ήρωϊσμό στό αἷμα τους; Θᾶρθη στιγμή πού θά ὑψώσουν

τό ανάστημα τῆς ψυχῆς τους καί θά βροῦν τόν ἀληθινό
ἐαυτό τους καί τόν Θεό, ὅσα βέβαια δέν ἔχουν ἀκόμη
προσανατολιστεῖ.

“Ὅσο γιά τόν ἡρωϊκό νέο, τόν Βασίλη Τσοῦκη, εἶναι
σίγουρο πώς βρίσκεται στά δεξιά τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἐπιδε-
βαιωμένο σάν μήνυμα ἀπό τόν οὐρανό, πώς **τὴν πρώτη
θέση στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ τὴν ἔχουν ὅσοι θυσιάστη-
καν γιά τὴν ἀγάπη τῶν συνανθρώπων τους**. Κι αὐτό, γιατί
ἀκολούθησαν τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ, πού θυσιάστηκε γιά
ὅλους!

Ἡ πρόσκλησις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.
("Ὅσοι Τόν ἀκολουθοῦν, μένουν γιά πάντα
μαζί Του στήν Βασιλεία Του).

Θυσία ζωής

* * *

Οί περισσότεροι ήρωες καί ήρωίδες, δυστυχώς, είναι ανώνυμοι. Όχι όμως για τον Θεό. Αυτοί που κατά όποιονδήποτε τρόπο έγιναν γνωστοί, καλό είναι να τους γνωρίσουν όσο τό δυνατόν περισσότεροι. Έ γνωριμία μαζί τους μοιάζει σάν μιá ζωογόνο εισπνοή ούράνιου όξυγόνου που δίνει ζωή σέ όλους, καί ειδικά στά νειάτα.

Μιά τέτοια ήρωίδα ύπηρξε ή δεκαεξάχρονη Άνδρούλα Χριστοδούλου από τό μαρτυρικό νησί της Κύπρου μας.

Ζούσε την ξένοιαστη έφηβική ζωούλα της στην δόρεια Κύπρο, μέχρι την φοβερή ήμέρα της τουρκικής αποδόσεως, την 20ή Ιουλίου του 1974.

Όταν οί βάρβαροι του Άττίλα πάτησαν τά αγιασμένα χώματα του νησιού, δέν σεβάστηκαν τίποτε! Ούτε Έκκλησίες ούτε ανθρώπους, ούτε ιερά καί όσια. Φάνηκε μπροστά στά μάτια της ανθρωπότητας για μιá ακόμη φορά ή φοβερή εικόνα του αποθηριωμένου ανθρώπου, που δέν τον έχει έξευγενίσει, φωτίσει καί αγιάσει ό Χριστός.

Πρόσβαλαν την Τιμή καί την αξιοπρέπεια όχι μόνον σεβαστών κατά την ήλικία ανθρώπων αλλά καί πανάγων βλασταριών της έφηβικής καί νεανικής ήλικίας!

Ό Θεός όμως, όσους διατηρούσαν τον θησαυρό της

ἀγνόητος καί ἀγαποῦσαν τήν τιμή τους περισσότερο κι ἀπό τήν ζωή τους, τούς βοήθησε. Μιά περίπτωση ἀπό αὐτές ἦταν καί τῆς ᾽Ανδρούλας.

Ποῦ βρῆκε τήν δύναμη τό κοριτσάκι τῶν δεκαέξι ἐτῶν νά ἀποκρούση πάνοπλους Τούρκους στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι θέλησαν νά τό διάσουν; Ἦταν τόση ἡ λεβεντιά της καί τό ἀδάμαστο σθένος της, ἦταν τόση ἡ δύναμη πού τῆς ἔδωσε ἡ Παναγία Μητέρα πού εἶναι τό «Τεῖχος τῶν παρθένων», ὥστε οἱ δάρδαροι δέν μπόρεσαν νά πραγματοποιήσουν τόν σκοπό τους. Ὅμως ἐξοργίστηκαν τόσο, πού σκότωσαν μέ σκληρότητα τήν μικρή ᾽Ανδρούλα!*

Σάν πάλλευκο φωτεινό περιστέρι πέταξε ἡ ψυχούλα της στόν Οὐρανό τῶν ἀγίων καί τῶν ἡρώων! Πανηγύρισε ὁ οὐράνιος κόσμος τόν θρίαμβο τῆς ἡρωϊκῆς κόρης, πού σάν τίς παλιές Σουλιώτισσες ἔβαλε τήν τιμή της πάνω ἀπό τήν ζωή της. Εὐλαδικά τύλιξε ἡ Κυπριακή γῆ τό μαρτυρικό σωματάκι τοῦ ἐπίγειου αὐτοῦ ἀγγέλου, ἀλλά καί οἱ δικές μας ψυχές τυλίγουν τήν σεπτή μνήμη τῆς μικρῆς ἡρωίδας μέ ἄπειρη ἀγάπη, σεβασμό καί θαυμασμό.

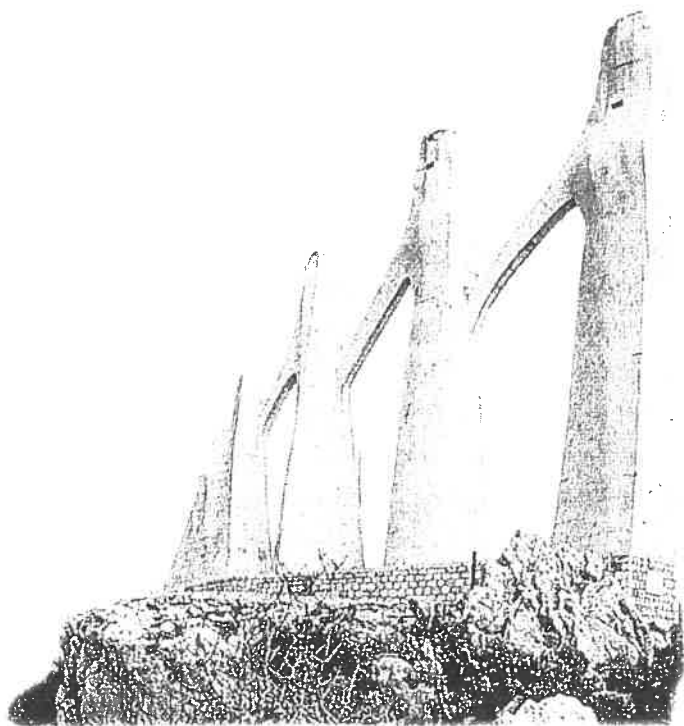
Ἰκετεύουμε δέ τήν μικρή αὐτή Νεομάρτυρα, νά βοηθήσει μέ τίς πρεσβεῖες της τήν Ἑλληνική νεότητα νά ἐννοήσει πώς ἡ ἀξία τῆς τιμῆς καί τῆς ἀγνόητος καί γενικώτερα τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ἀξίζει γι' αὐτές καί νά ζήσει κανεῖς μά καί νά πεθάνει!

* Τό γεγονός ἀναγράφει σέ Κυπριακή ἐφημερίδα ὁ Κύπριος κ. Βάττης Μαῦρος.

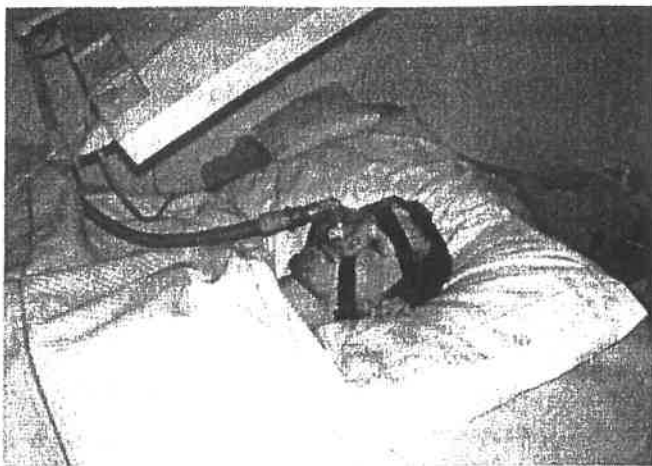
Στήν Ἀνδρούλα Χριστοδούλου

— * —

Γενναῖο κοριτσάκι τιμημένο,
λευκό μου περιστέρι πληγωμένο,
τό αἷμα σου ἀτίμητο στολίδι,
τῆς ἱερῆς θυσίας σου σπονδή.
Σάν μῦρο οὐράνιο μᾶς ραίνει,
καί τήν ἐλπίδα ἀνασταίνει,
γιά μιὰ καινούργια ἀνατολή ζωῆς,
σέ ἓναν κόσμο πού χωρίς Θεό πεθαίνει...

— Ζάλογγο. Τό Μνημεῖο γιά τίς Σουλιώτισσες

‘Ο ήρωϊσμός τῆς ὑπομονῆς

(‘Ο Στέλιος τῆς Κύπρου)

Σωσ αὐτός ὁ ήρωϊσμός νά εἶναι ὁ πίο δύσκολος. Γιατί εἶναι ήρωϊσμός διαρκείας.

“Ενας, ὄχι μόνον νικητής ἀλλά θριαμβευτής τοῦ ἀθλήματος αὐτοῦ τῆς ὑπομονῆς, εἶναι καί ὁ Στέλιος τῆς Λεμεσοῦ. Ἀπό τήν ήλικία τῶν ἑξι ἐτῶν παρουσίασε μυοπάθεια (ἀσθένεια πού ἀδυνατίζει τούς μῦς καί τούς παραλύει). Στά ἐννιά του χρόνια κάθισε στό καροτσάκι καί μετά κατάπεσε στό κρεβάτι. Εἰκοσιτέσσερα χρόνια ήρωϊκῆς ὑπομονῆς (Τώρα εἶναι 30 χρονῶν). Ἔχουν ὅλα τά μέλη του παραλύσει, ἐκτός ἀπό ἕνα δάχτυλό του!

”Ε, λοιπόν ὁ Στέλιος κάθε ἄλλο παρὰ ἔχει παραδοθεῖ στήν θλίψη καί στήν ἀπογοήτευση. Εἶναι δραστήριος μουσικοσυνθέτης! Ἐπάνω ἀπό τό κρεβάτι του, ἀπέναντι στό πρόσωπό του, εἶναι τοποθετημένος (κρεμασμένος)

ένας ύπολογιστής. Καί ό Στέλιος, πού κινεί μόνον ένα δάχτυλο, γράφει καί συνθέτει μουσική. Μουσική έκλεκτή καί άξιόλογη.

Πρόσφατα μιά ρωσική όρχήστρα έπισκέφθηκε τήν Λευκωσία καί έκτέλεσε μουσικές συνθέσεις του!

Στό Μέγαρο Μουσικής Ἀθηνῶν τοῦ ἔδωσαν τό βραβεῖο θέλησης. Τό παρέλαβε βέβαια ή μητέρα του, ή όποία εἶπε: «Ὁ Θεός μᾶς χάρισε ἕναν ἄγγελο. Τό ἐργαστήριο τοῦ πόνου, ὁ Στέλιος τό μετέτρεψε σέ ἐργαστήρι χαρᾶς! Ὁ Στέλιος μόνον εὐτυχία μᾶς χαρίζει!».

Ἀπό τό δωμάτιό του περνοῦν ἐπιστήμονες, διανοούμενοι, καλλιτέχνες, ἄθλητές. Πηγαίνουν γιά νά τόν ἐνισχύσουν, ἀλλά ἀντί αὐτοῦ, φεύγουν ἐκεῖνοι ἐνισχυμένοι!

Μιά ψυχή ὀλοζώντανη καί γενναία, πιστή σ' Ἐκεῖνον πού τήν δυναμώνει, μέσα σ' ἕνα νεκρωμένο σῶμα. Ἀς μιμηθοῦμε τήν ὑπομονή του καί ἄς δοξάσουμε τόν Κύριο, τόν ἐνισχύσαντα αὐτόν*. Θεοῦ τό δῶρον!

* (δημοσιευμένο στό Περιοδικό «Ἡ Δράσις μας», Δεκ. 2007)

Ἀλησμόνητοι ἡρωϊσμοί μέσ στή ζωή τῆς Πίστεως

(Τριάντα χρόνια τυφλή γιά χάρι τοῦ παιδιοῦ της!)

* * *

Πολλές φορές οἱ ἥρωες καί οἱ ἅγιοι ζοῦν κοντά μας. Δίπλα μας χτυπάει ἡ ὡραία καρδιά τους κοντά στήν δική μας, κι ὅμως δέν τοὺς παίρνουμε εἶδηση! Εἶναι τόσο σεμνή, τόσο συνεσταλμένη ἀλλά καί τόσο ἀθόρυβη ἡ ἀρετή τους, ὥστε τήν προσπερνᾶμε χωρίς νά τήν ἀντιληφθοῦμε, ἀλλά καί χωρίς νά τήν χαροῦμε προσωπικά. Κι ἂν ἐξησαν σέ ἄλλη ἐποχή ἀπό τή δική μας ἢ σέ ἄλλο μέρος, πάλι μᾶς μένουν ἄγνωστοι αὐτοί πού ὅλος ὁ κόσμος θ' ἄξιζε νά τοὺς γνωρίσει.

Κάποτε ὅμως ὁ Θεός τοὺς ἀποκαλύπτει γιά νά φωτίσουν μέ τό φῶς τῆς ἁγιασμένης ψυχῆς τους τά σκοτάδια

τῆς ὑλιστικῆς ἐποχῆς μας καί νά σηματοδοτήσουν τόν δρόμο τῆς καταξιώσεως τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἡρωίδα αὐτή, γιά τήν ὁποία ἐδῶ γίνεται λόγος, ἦταν Στερεολαδίτισσα. Γεννημένη κάπου στήν παραλιακή πρὸς τόν Κορινθιακό κόλπο Στερεά Ἑλλάδα. Ἦταν νεαρή μητέρα δύο κοριτσιῶν, ὅταν τῆς χάρισε ὁ Θεός καί τρίτο παιδάκι.

Βρισκόταν στούς πρώτους μῆνες τῆς κυοφορίας, ὅταν τῆς παρουσιάστηκε ἓνα ἔντονο θάμπωμα στά μάτια. "Ὅταν πῆγε στούς γιατρούς, τῆς εἶπαν ὅτι τό πρόβλημα τῶν ματιῶν ἦταν σοβαρώτατο καί ἂν δέν ἔκανε τήν ἀπαραίτητη θεραπεία θά ἐτυφλώνετο! "Ὅμως, γιά νά γίνει ἡ θεραπεία, ἔπρεπε νά πάρει φάρμακα πού θά ἔδλαπταν τό ἔμβρυο, γι' αὐτό τήν συμβούλευσαν νά κάνει ἔκτρωση. Νά τό σκοτώσει μέσα στά σπλάγχχνα της! «Ἡ τό παιδί ἢ τό φῶς σου!» τῆς εἶπαν.

Σέ κάποιες τέτοιες στιγμές, σέ κάποια τέτοια διλήμματα, ἀριστεύουν οἱ μεγάλες ψυχές, οἱ ἡρωίδες τῆς ἀγάπης καί τῆς πίστεως, τῆς χριστιανικῆς Πίστεως.

"Ὅταν ἄκουσε τά λόγια αὐτά ἡ νεαρή μητέρα, πρὸς στιγμήν συγκλονίστηκε. Μόνον ὅμως γιά μιὰ στιγμή! Ἀμέσως μετὰ ἔβαλε προστατευτικά τά χέρια της ἐπάνω στήν κοιλιά της σάν νά ἤθελε νά προστατεύσει τό σπλάγχχνο της καί ψιθύρισε!

— Τό παιδί μου! "Ὁχι, γιατρέ, τό παιδί μου! Δέν τό σκοτώνω μέ τίποτε. Δέν θά κάνω φόνο. Θά μέ ἀποῖδεῖ (θά μέ ἀπορρίψει) ὁ Θεός! "Ἀς γίνει τό θέλημά Του. "Ἀν κάνω φόνο, θά χάσω καί τό παιδί μου καί τήν ψυχή μου!...

Κι ἔτσι ἡ ἀγιασμένη αὐτή ψυχή ἄρχισε νά ἀνεβαίνει τόν ἐναγώνιο «Γολγοθᾶ» τῆς τυφλώσεως. Ἡμέρα μέ τήν

ἡμέρα τό φῶς της ἐλαττωνόταν. "Ὡς ἀναλογιστεῖ κανεῖς τό μακροχρόνιο τοῦ πειρασμοῦ της. "Ὅσες στιγμές ἔκλειναν οἱ ὑπόλοιποι ἔξι μῆνες τῆς κυοφορίας της!

"Ὅταν γεννήθηκε τελικά τό παιδί τῆς θυσίας της, ἕνα ὑγιέστατο κοριτσάκι, ἦταν πλέον τελείως τυφλή! Δέν τό εἶδε τό παιδί της, δέν γνώρισε τήν μορφή του. Μόνο τό καταφίλησε καί τό ράντισε μέ τά δάκρυα πού ἔτρεχαν ἀπ' τά σθησιμένα μάτια της! Τήν βοήθησε ὁμως ὁ Θεός καί ἄν καί τυφλή, μεγάλωσε τά παιδάκια της καί ἔγιναν καί καλοί ἄνθρωποι. Ἀπέκτησε καί ἐγγονάκια πού τά χαιρόταν χαϊδεύοντας μόνον τά κεφαλάκια τους κι ἀκούγοντας τήν φωνή τους. "Ἐξῆσε τριάντα χρόνια τυφλή!

Τῆς ἔκανε ὁμως κι ἄλλο δῶρο ὁ Θεός. Ἡ μία κόρη της ἔγινε ἀφιερωμένη στόν Θεό «ἐν τῷ κόσμῳ» καί ὑπηρέτησε τήν ἁγιασμένη αὐτή μητέρα της, ἕως τό τέλος τῆς ζωῆς της.

Τά τέλη τῆς ζωῆς τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ ἀγγέλου, ἦσαν ὄντως ὀσιακά, ὅπως καί ἡ ζωῆς της. "Ἐφυγε μέ μιά ἀπέραντη γαλήνη, ἀφοῦ σφράγισε γιά τελευταία φορά τό σῶμα της μέ τό σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Αὐτά μᾶς ἀφηγήθηκε μετά δακρύων ἡ τρίτη κόρη της, τό παιδί τῆς θυσίας της, τό βραδάκι τῆς 28ης Φεβρουαρίου τοῦ 2010, ὅταν ἦρθε νά προσκυνήσει τήν μεγάλη Μάννα ὅλου τοῦ κόσμου, τήν Παναγία στήν Βαρνάκοδα, στό χιλιόχρονο Μοναστήρι Της, πού εἶναι κοντά στήν γενέτειρα τῆς ὡραίας αὐτῆς ψυχῆς στήν ὁποία ἀναφερόθήκαμε.

Ἡ θαυματουργή εἰκόνα τῆς
Παναγίας τῆς Βαρνάκοδας

᾽Απολυτίκιον
Παναγίας Βαρνάκοδας
᾽Ηχος γ' (Θείας πίστεως)

Θεῖον δώρημα τοῖς εὐσεβέσι,
Μήτηρ Πάναγνε, Εὐλόγημένη,
παρά Κυρίου ἐδόθης, Πανάχραντε,
ἐν Βαρνακόβῃ ἀκοίμητος Πρέσβειρα,
ὡς Ἀρσενίου, Δαυίδ ἐγκαλλώπισμα.
κόσμου ᾽Ανασσα, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευσέ
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ μας

Χάποτε, στό "Ἁγιον" Ὄρος, ἐκεῖ πού μονάζουν αὐτοί πού ἀγάπησαν πολύ τόν Χριστό, συνέδη τό ἐξῆς γεγονός:

"Ενας Γέροντας μοναχός ἐνάρετος, καθόταν ἕνα ὥραϊο καλοκαιρινό πρωινό στήν ἀπλωταριά τῶν κελλιῶν, στήν βεράντα, ὅπως θά λέγαμε ἐμεῖς. Ἀπό ἐκεῖ ἀγνάντευε τό πανέμορφο Αἶγαῖο πέλαγος, πού ἄστραφτε σάν χρυσός καθρέφτης κάτω ἀπό τίς ἀκτῖνες τοῦ καλοκαιριάτικου ἥλιου. Ἀλλά καί ἡ ἀγιορείτικη φύση ἐκτυλισσόταν μαγευτική μέ τήν πλούσια βλάστηση καί τίς χαρούμενες συναυλίες τῶν πουλιῶν. Ὅλοι τό ὁμολογοῦν πώς τό «Περιβόλι τῆς Παναγιᾶς», ὅπως ὀνομάζουν τό "Ἅγιο" Ὄρος, ἔχει ἀσύγκριτες πνευματικές καί φυσικές ὁμορφιές.

Ὁ Γεροντάκος θαύμαζε ὅλα αὐτά καὶ συγχρόνως ἔκανε προσευχούλα πότε δοξολογική καὶ πότε ἱκετευτική στὸν Χριστό, πού γιὰ τὴν ἀγάπη Του ἄφησε τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἓνας νεώτερος μοναχός, ὁ ὁποῖος ἦταν ὠρισμένος νά τὸν προσέχει καὶ νά τὸν βοηθάει, τὸν ἀντιλήφθηκε νά κλαίει μέ λυγμούς! Ἀνήσυχος ἀλλὰ καὶ συγκινημένος τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε στοργικά:

– Γιατί, Γέροντά μου, κλαῖς; Τί ἔχεις; Μήπως πονᾷς; Θέλεις κάτι ἀπό μένα;

Περίμενε κάμποση ὥρα νά συνέλθει τό Γεροντάκι, τό ὁποῖο τοῦ ἐξομολογήθηκε τό ἑξῆς:

– Παιδί μου, ἐγώ ὁ ἀνάξιος, ἐνῶ θαύμαζα τὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ μας, συγκινημένος Τοῦ εἶπα μέσα στὴν προσευχή μου: «Θεέ μου, γιὰ ποιὸν ἔφτιαξες ὅλες αὐτές τίς ὁμορφιές»; Κι Ἐκεῖνος, μέ τὴν ἀπειρη συγκατάθεσή Του, μ' ἀπάντησε, παιδί μου, μ' ἀπάντησε! Ἀκουσα καθαρά τὴ φωνή Του μέσα μου: **«Γιὰ σένα, τό πλάσμα μου!»** μοῦ εἶπε. Καί τότε τόλμησα ἐγώ ὁ ἄθλιος καὶ ξαναρώτησα: «Καί σύ, Θεέ μου, τί θέλεις ἀπό μένα»; Καί πάλι εὐδόκησε καὶ μοῦ ἀπάντησε ὁ πανάγαθος Θεός, ὁ Χριστός μας: **«Νά μ' ἀγαπᾷς σάν πατέρα καὶ νά μέ σέβεις σάν Θεό!»**

Τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ νεώτερου μοναχοῦ νά δακρύσει!

Στ' ἀλήθεια, ποιός ἄλλος ἀξίζει τὴν ὑπακοή καὶ τὴν ἀγάπη μας περισσότερο ἀπὸ τὸν Πλάστη, Πατέρα μας καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό; Ποιός ἄλλος μᾶς φροντίζει, μᾶς ἀγαπᾷ καὶ μᾶς ... ὑπομένει περισσότερο ἀπὸ Ἐκεῖνον;

* * *

Πώς ήταν ή Έλλάδα πού δέν γνωρίσατε

(Μιά αναδρομή στό «χθές»,
γιά νά γνωρίσουν οί νεώτεροι)

* * *

Αυτό γίνεται, γιά νά πάρουμε από τό χθές όπως και από τό σήμερα, ό,τι είναι καλό και όραιο, γιά νά φτιάξουμε ένα όμορφο αύριο.

Έχει ειπωθεί πώς «όλοι οί λαοί γιά νά πάνε μπροστά, πρέπει νά κοιτάξουν μπροστά. Η Έλλάδα είναι ή μοναδική χώρα πού γιά νά πάη μπροστά πρέπει νά κοιτάξη πίσω στις ρίζες της!».

Τότε οί οίκογένειες ήσαν ολοκληρωμένες μέσα στά σπίτια (άπλα σπιτάκια μέ λιγοστά δωμάτια). Έκει ζούσαν και οί τρεις γενιές: παππούς, γιαγιά - μητέρα, πατέρα και παιδιά. Τά παιδιά μεγάλωναν πιασμένα από τό φουστάνι

τῆς μάννας (τότε οἱ γυναῖκες πού εἶχαν οἰκογένειες δέν εἶχαν πάρει τούς δρόμους δουλεύοντας σέ ξένες δουλειές), **στά γόνατα τοῦ παπποῦ καί στήν ἀγκαλιά τῆς γιαγιάς**. Μάθαιναν νά σέβονται, νά βοηθοῦν καί νά θυσιάζονται γιά τήν οἰκογένειά τους. Τά μεγαλύτερα ἀδέλφια βοηθοῦσαν τά μικρότερα καί τά προστάτευαν.

‘Ο ἀδελφός τῆς οἰκογενείας δέν παντρευόταν ἂν δέν πάντρευε καί δέν τακτοποιοῦσε πρῶτα τίς ἀδελφές του! Τά παιδιά μλοῦσαν στούς γονεῖς καί γενικά στούς μεγαλύτερους στόν πληθυντικό, ὄχι τῆς τυπικότητος ἀλλά τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς εὐγενείας.

Οἱ γειτονιές βοοῦζαν ἀπό τίς χαρούμενες φωνές καί τά παιχνίδια τῶν παιδιῶν εἰδικά τά καλοκαιρινά βραδάκια. Τό ἀπόγευμα τοῦ καλοκαιριοῦ περνοῦσε ἡ καταβρεχτήρα τοῦ δήμου καί δροσίζε. Οἱ γυναῖκες σκούπιζαν τά πεζοδρόμια, ἔδγαζαν τίς καρέκλες ἔξω ἀπό τό σπίτι καί οἱ μεγάλοι διασκέδαζαν συζητῶντας. Συχνά ἄκουγες νά γελοῦν οἱ ἄνθρωποι λέγοντας ἀθῶα εὐστοχα ἀστεῖα καί μέ ἀγάπη. Στήν γειτονιά κανεῖς δέν πεινοῦσε, κανεῖς ἄρρωστος κι ἀνήμπορος δέν ἔμενε μόνος του. Μέ δάρδιες οἱ νοικοκυρές πηγαιναν φαγητό καί ὅλοι ἐνδιαφέρονταν γιά ὅλους.

Αὐτά εἶναι ἀλήθεια, καί τά ζήσαμε.

Τό κακό ἦταν δακτυλοδεικτούμενο καί προκαλοῦσε ἀποστροφή καί τήν γενική ἀπόρριψη. (Δέν γινόταν καί νόμος ἀπό τήν Βουλή!).

Καί πῶς διασκέδαζαν τότε οἱ ἄνθρωποι; Στίς κοινές χαρές καί γιορτές ὅλοι μαζί. Οἱ ἑλληνικοὶ χοροὶ εἶναι ἀπόδειξη αὐτῆς τῆς συλλογικότητος. Ὅταν γιόρταζε π.χ. ὁ μπαρμπα Γιώργης, γιόρταζε ὅλη ἡ γειτονιά. Καί θά περνοῦσαν σχεδόν ὅλοι ἀπὸ τό σπιτάκι του νά τοῦ εὐχηθοῦν καί νά ταρταριστοῦν (νά κεραστοῦν) ἀπὸ τὰ σπιτίσια γλυκά ποῦ ἔφτιαχνε ἡ κυρά Γιώργαινα, ἡ γυναῖκα του!

Ὅταν ἦταν νά παντρευτεῖ καμμιά φτωχή κοπέλλα στήν γειτονιά, ὅλοι -κι οἱ πιά φτωχοί- συνέβαλαν στό νά μαζέψῃ τὰ ἀπαραίτητα γιά νά ξεκινήσῃ τό νοικοκυριό της.

Ὅσο γιά τήν θλίψη, (ἄρρώστιες, θάνατοι κλπ) πάλι μαζί πονοῦσαν. Συμπονοῦσαν. Δέν εἶχε ὁ ἓνας κηδεῖα καί ὁ διπλανός γλέντι!

Ἡ ζωὴ ἐπίσης εἶχε ἓναν ρυθμὸ εἰρηνικῆς δημιουργίας καί οἱ ἄνθρωποι ἦσαν λιτοὶ καί στήν διατροφή τους (λιτὴ τροφή ἀλλὰ ἀγνή) καί στό ντύσιμό τους. Περιορίζονταν στὰ ἀπαραίτητα. Γνώριζαν ἐπίσης, εἰδικά οἱ γυναῖκες, πῶς ἔπρεπε νά ντυθοῦν. Τό παλιότερο ροῦχο γιά τίς δουλειές, τό πιά καλὸ γιά τήν Ἐκκλησίαν καί τίς γιορτές. Ἡ γυναῖκα τότε εἶχε ἄρχοντιά, φινέτσα ὅπως λένε οἱ ξενόγλωσσοι. Ἡ ἐπίσημη ἐμφάνισή της προξενοῦσε τόν θαυμασμό ἀλλὰ καί τόν σεβασμό.

Ὅσο γιά φιλεργία, ὑπῆρχε σέ μεγάλο βαθμό. Ἡ γυναῖκα ἐργαζόταν πολὺ στό σπίτι. Κι ἂν ἦταν ἀγρότισσα καί στίς γεωργικὲς δουλειές. Ὅσο γιά τόν ἄνδρα, πότιζε πραγματικά τήν γῆ μέ τόν ἰδρώτα του. Εἶτε στό χωριό εἶτε στήν πόλη.

Μέσα στά στάχυα τά χρυσᾶ,
μέ τά δεμάτια ἀγκαλιά,
μέ παιδική ἀγνή χαρά
ὁ γεωργός χαμογελά!

Οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦσαν τήν γῆ τους καί τῆς χάριζαν
τόν τίμιο ἰδρώτα τους. Κι ἐκείνη, μέ τήν εὐλογία τοῦ
Θεοῦ, τούς χάριζε ἄφθονους τούς καρπούς της. Γνώριζαν
καλά πώς **«ὅποιος ἀγαπᾷ τήν γῆ του καί τήν ἐργάζεται,
ποτέ δέν θά πεινάσει»**.

Ἀκόμα θυμόμαστε τούς Ἑλληνες ἐργάτες (τότε δέν
ὑπῆρχαν ξένοι) νά σκάδουν στούς δρόμους τά χαντάκια
εἴτε γιά τήν ὑδρευση εἴτε γιά τήν ἠλεκτροδότηση, ἔχοντας
δεμένο στό κεφάλι τους τό μαντήλι τους γιά νά προστα-
τευθοῦν ἀπ' τόν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ. Καί ὁ ἰδρώτας
ποτάμι! Μετά κάθονταν σέ κάποια σκιά καί ἄνοιγαν τήν
καρρῶ πετσετούλα τους μέ τό κολατσιό τους. Ψωμάκι,
ἐλίτσες ἢ λίγο τυράκι μέ ντοματούλα. Ἄν ἦταν χειμῶνας,
ρέγγα καψαλισμένη πρόχειρα.

Ἐκείνη τήν ἐποχή σχεδόν ὅλοι οἱ ἐπαγγελματίες παρή-
λαυναν ἀπό τίς ὁμορφες ἤσυχες γειτονιές καί ὁ καθένας
διαλαλοῦσε μ' ἕνα γραφικό τρόπο τό ἐμπόρευσμά του. Ὁ
μανάβης μέ τό ὑπομονετικό γαῖδουράκι του φορτωμένο
φρέσκα λαχανικά, ὁ ψαρεᾶς μέ τήν πλατειά καλάθα του
φορτωμένη λαχταριστά ψάρια, ὁ παγωτατζής μέ τά δρο-

σερά χωνάκια του, ό έρχομός του όποιου τά καλοκαιριά-
τικα μεσημέρια ήταν ή γλυκειά προσδοκία μικρών καί
μεγάλων! Ό γαλατᾶς πού έρχόταν κάθε απόβραδο μέ τό
άλογάκι νά σέρνη τήν κλειστή γραφική άμαξα, καί τέλος
ό παλιατζής! Δέν ύπήρχαν τότε τά ψυχρά Super Market
πού κατήργησαν όλα τά έπαγγέλματα κι άφησαν τόν

κόσμο άνεργο...

Τότε οί έργαζό-
μενοι ήσαν στήν
συντριπτική πλει-
οψηφία ύγιέστα-
τοι, ρωμαλέοι στό
σώμα καί στήν
ψυχή. Κανένας δέν
είχε «ψυχολογι-
κά». Κι αύτό γιατί
ή ψυχή τους ήταν
ίκανοποιημένη
άπό τήν ζωή της
θυσίας πού ζού-
σαν καί ή συνείδη-
σή τους ή-συχη.

Τότε ό «λόγος»,
ή προφορική συμ-
φωνία ειδικά του

άνδρα ήταν άπαραβίαστος. Ό έντιμότητα άπόλυτη. Ό
άγνότητα άρχή της ζωής. Ό ύπομονή καί ή καταφυγή
στόν Θεό τά μυστικά της νίκης της παλιάς γενιάς.

Τό Σάββατο τό άπόγευμα, μόλις χτυπούσε ή καμπάνα
γιά Έσπερινό, όλες οί δουλειές σταματούσαν. Ό νοικοκυρά
άναβε τό καντηλάκι μπροστά στό είκονοστάσι καί λιβάνιζε.

Μετά φρεσκάριζε τὰ ρούχα γιά τόν κυριακάτικο ἐκκλησιασμό. "Όλα γίνονταν μέ τάξη, μέ ρυθμό, μέ ἄρμονία.

"Ας συγκρίνουμε μέ τήν σημερινή ζωή, κι ἄς ἐπιστρέψουμε στήν ὁμορφη νοικοκυρεμένη ἐλληνική ζωή καί ἄς ἀπορρίψουμε, ὅ,τι ξενόφερτο καί βλαβερό. 'Απ' τήν ἐποχή μας ἄς κρατήσουμε μόνον ὅ,τι καλό. Τήν προσωπική καί οἰκογενειακή μας ζωή μπορούμε νά τήν διαμορφώσουμε ὅπως θέλουμε. 'Ο Χριστός μας πάντα βοηθάει μέ τήν θεϊκή Του δύναμη, κάθε καλή προσπάθεια.

Εἶθε νά τήν καταβάλουμε ὅλοι μας. "Αν ἀγαπᾶμε τόν Θεό μας, τήν ψυχή μας, τήν οἰκογένειά μας καί τήν βασανισμένη καί ἀδικημένη Πατρίδα μας, γιά τήν ἀγάπη τῆς ὁποίας οἱ περασμένες γενιές ἔχυσαν πολύ αἷμα, πολύ!...

Συζητῶντας μιὰ ἡμέρα μέ νέους ἀνθρώπους σχετικά μέ αὐτό τό θέμα, εἶπαν: «Θά θέλαμε νά εἶχαμε γεννηθεῖ σέ μιὰ περασμένη ἐποχή!». "Ομως δέν εἶναι θέμα ἐποχῆς καί χρόνου. Εἶναι θέμα τρόπου ζωῆς. "Ας ἐπιλέξουμε...

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

*Τό ἀληθινό σπίτι μας δέν εἶναι ἐδῶ,
ἀλλά στούς οὐρανούς.
Ἕως πορευόμαστε
πρός τήν οὐράνια Πατρίδα μας.
«Πρός τ' ἄστρα! πρὸς τ' ἄστρα!»
συνήθιζε νά λέει ὁ ἅγιος Γερμανός τῆς Ἀλάσκας.*

Τό πιό ὑπέροχο μυστικό!

*Νέοι καί νέες, παιδιά τῆς Ἑλλάδας μας, μᾶς περι-
μένει στὸν Οὐρανὸ ἡ Ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἡ πόλη
τοῦ ἀκτίστου Φωτός, ἡ πόλη τοῦ Βασιλέως τοῦ Οὐρανοῦ
καί τῆς γῆς, ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ μας.*

Ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ εἴμαστε «πρίγκιπες τ' οὐρα-

νοῦ», μέ προορισμό τήν χαρά τῆς αἰωνιότητος!

Ὡς Ἕλληνες, εἴμαστε «οἱ ἀριστοκράτες τοῦ πνεύματος», γιατί κατέχουμε τήν πραγματικά καί μοναδικά ὀρθή Πίστη, τήν Ὁρθόδοξη, καί τοὺς πνευματικούς θησαυροὺς τῶν Πατέρων μας, πού διὰ μέσου τῶν αἰώνων πλούτισαν καί φώτισαν τήν ἀνθρωπότητα.

Ὡς ἀπόγονοι Ἀγίων καί Ἡρώων ἔχουμε τήν κλίσιν καί τήν θεόσδοτη ἔφεση νά τοὺς μοιάσουμε.

Ἄς ἀξιοποιήσουμε τήν ζωή μας. Δέν γεννηθήκαμε γιὰ νά δυστυχήσουμε μέσα στήν ἁμαρτία. Γεννηθήκαμε γιὰ νά κερδίσουμε τήν αἰώνια εὐτυχία τοῦ Οὐρανοῦ, κοντά στόν Χριστό.

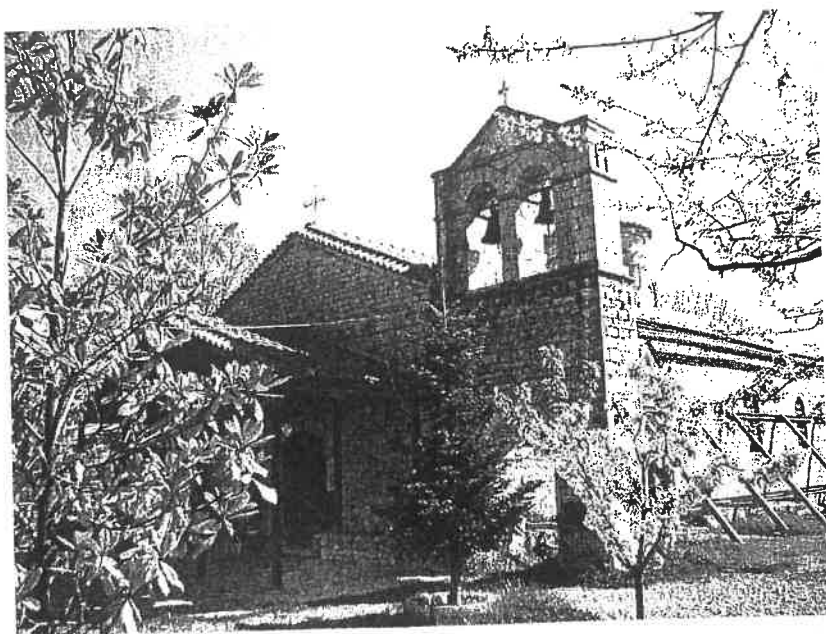
Αὐτή τήν μεγάλη ἀλήθεια σᾶς τήν ἀπέκρυψαν οἱ ἐχθροί οἱ δικοί σας καί τοῦ τόπου αὐτοῦ, πού ἄν ἦταν σφουγγάρι καί τό ἔστιδες, θά ἔβγαινε δάκρυ, ἰδρωτάς καί αἷμα!

Ἄς μὴν τό ξεχνᾶμε αὐτό.

Ἄς τιμήσουμε μέ τήν ζωή μας τήν χριστιανική μας ιδιότητα καί τήν ἁγιασμένη Πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα μας.

Εἶθε.

ΤΟ ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ

*«Νεότητος Παρθένε, ψυχάς καί
διανοίας Θεομακάριστε, Φωτί
τῷ τοῦ Υἱοῦ σου, τῇ θεία σου
πρεσβείᾳ, φωτισθῆναι ἀξίωσον,
ἢ κατὰ χάριν ἡμῖν ὡς Μήτηρ χαρισθεῖσα».*

(Ἐκ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Βαρνάκοβας)

* * *

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	3
----------------	---

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΙ ΑΙΩΝΕΣ	7
1. ΑΓΙΟΣ ΚΕΛΣΙΟΣ	9
2. ΠΑΙΔΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ «ΓΕΩΡΓΙΑΣ»	15
3. ΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΑΡΕΘΑ	21
4. ΑΓΙΑ ΣΤΕΦΑΝΙΣ	25

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ	33
6. ΑΓΙΑ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ (ΑΘΗΝΑ)	37
7. ΑΓ. ΝΕΟΜ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ	40
8. ΑΓ. ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΡΟΝΤΙΟΝΩΦ (ΡΩΣΙΑ)	52
9. ΑΓΙΑ ΦΙΛΟΘΕΗ (ΡΟΥΜΑΝΙΑ)	60
10. ΑΓΙΟΣ ΜΠΟΓΟΛΕΠ (ΡΩΣΙΑ)	64
11. ΑΓ. ΓΑΒΡΙΗΛ (ΠΟΛΩΝΙΑ)	67
12. ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ (ΚΙΝΑ)	71
13. ΕΝΑΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ΠΑΙΔΟΜΑΡΤΥΡΑΣ	74

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

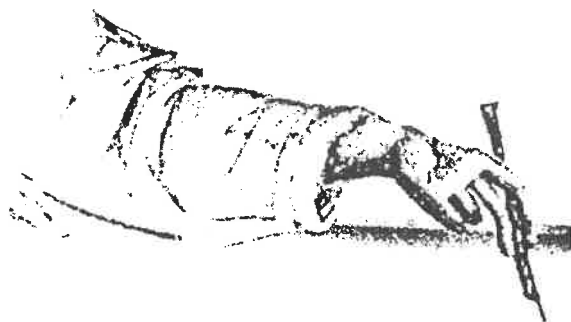
1. ΓΑΛΙΩΤΗΣ ΣΩΤΗΡΗΣ	77
2. ΒΟΡΙΛΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ	82
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ (ΠΟΙΗΜΑ)	83
3. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΞΙΝΟΣ	86
4. ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΑΡΟΥΛΗΣ	88
5. ΑΛΑΦΟΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ	91
6. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	92
7. ΚΑΤΣΑΟΥΝΗΣ ΠΑΝΟΣ	92
8. ΑΝΔΡΕΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ	93
9. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΕΞΙΟΣ	94
10. ΚΟΝΤΙΝΙΚΑΣ ΦΩΤΙΟΣ	94

ΕΠΟΣ 1940

11. ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΑΣ ΤΟΥ 1940	95
(ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ)	97
ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΙΕΡΕΩΣ	98

ΜΕΡΟΣ Δ'

ΗΡΩΪΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ	99
1. Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ	101
2. ΘΥΣΙΑ ΖΩΗΣ	103
3. Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ	106
4. ΗΡΩΪΣΜΟΙ ΜΕΣΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ	108
Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	112
ΠΩΣ ΗΤΑΝ Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΑΤΕ	114
ΤΟ ΠΙΟ ΥΠΕΡΟΧΟ ΜΥΣΤΙΚΟ (ΕΠΙΛΟΓΟΣ)	120

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
2. ΝΕΟΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔ. ΕΚΚΛ. ΙΕΡΟΜ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΟΥ
3. ΘΡΗΣΚ. ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΜΟΣ 7.
4. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΣΩΤΗΡ» (15-2-2009)
5. ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ (ΕΚΔΟΣΙΣ ΟΡΘΟΔ. ΚΥΨΕΛΗΣ)
6. ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ «ΑΓ. ΚΟΣΜΑ ΑΙΤΩΛΟΥ» ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
7. ΑΝΑΤΟΛΗ (ΚΕΝΤΡΟ ΝΕΟΤΗΤΑΣ ΘΗΒΩΝ) ΕΚΔ. ΑΚΡΙΤΑΣ
8. ΔΥΤΙΚΟΡΟΥΜΕΛΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ 1821 (ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΛΤ. ΤΣΑΤΣΑΝΗ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΕΡΓΙΝΑ).
9. ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΣ ΑΠΟ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ - ΔΩΡΙΔΟΣ.

* * *

Ἡ Μονή ἔχει ἐκδόσει ἄλλα τρία βιβλία μέ σχετικά θέματα:

Μηνύματα ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν

Ἕνα βιβλίο πού ἐνδιαφέρει ὅσους ἔχουν ἀγαπημένα πρόσωπα στὸν Οὐρανό, στὸν κόσμον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅσους ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ αἰώνιο μέλλον καὶ τὴν χαρὰ τῆς αἰωνιότητος. Ἐπίσης, περιέχει κι' αὐτὸ Θαύματα τῆς Ἑπεραγίας Θεοτόκου.

Νεώτερα Θαύματα

τῆς Παναγίας στή Βαρονάκιοβα
καὶ ἱστορίες γιὰ τὴν Αἰωνιότητα.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ περιέχει νεώτερα θαύματα τῆς Παναγίας καὶ ἐξιστόρηση γεγονότων πού ἀποδεικνύουν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς περιβάλλει.

Ἑκφράσεις τοῦ Πνευματικοῦ

Κόσμου

Οὐράνια μηνύματα
Θαυμαστά γεγονότα

ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗ ΜΙΟΤΗ

Σπείρατε, σπείρατε·
δίχως σπορά
μήτε άνθοί,
μήτε καρποί.

Σπείρατε, σπείρατε
Λόγο Χριστού,
άν τό ποθεΐτε
νά ξαναδείτε,

Πνεύματος άνοιξη
σ' αυτή τή χώρα
πού έχει τά δώρα
του Θείου Φωτός

ὦ Οὐρανέ!

εἶσαι ὅλος ἓνα κάλεσμα,
πόθος καὶ ὄνειρο τ' ἀνθρώπου,
Φωτὸς ἀκρίστου οἰκητήριον,
δῶρο ἀκριβό τοῦ Θεανθρώπου.

Οὐράνια Πατρίδα μου!
Οὐράνιε Θεσαυρέ μου!
Δός μου καλὴ ἐπιστροφή,
Φιλάνθρωπε Χριστέ μου!